KORNEI CIUKOVSKI

DOCTORUL AUMĂDOARE

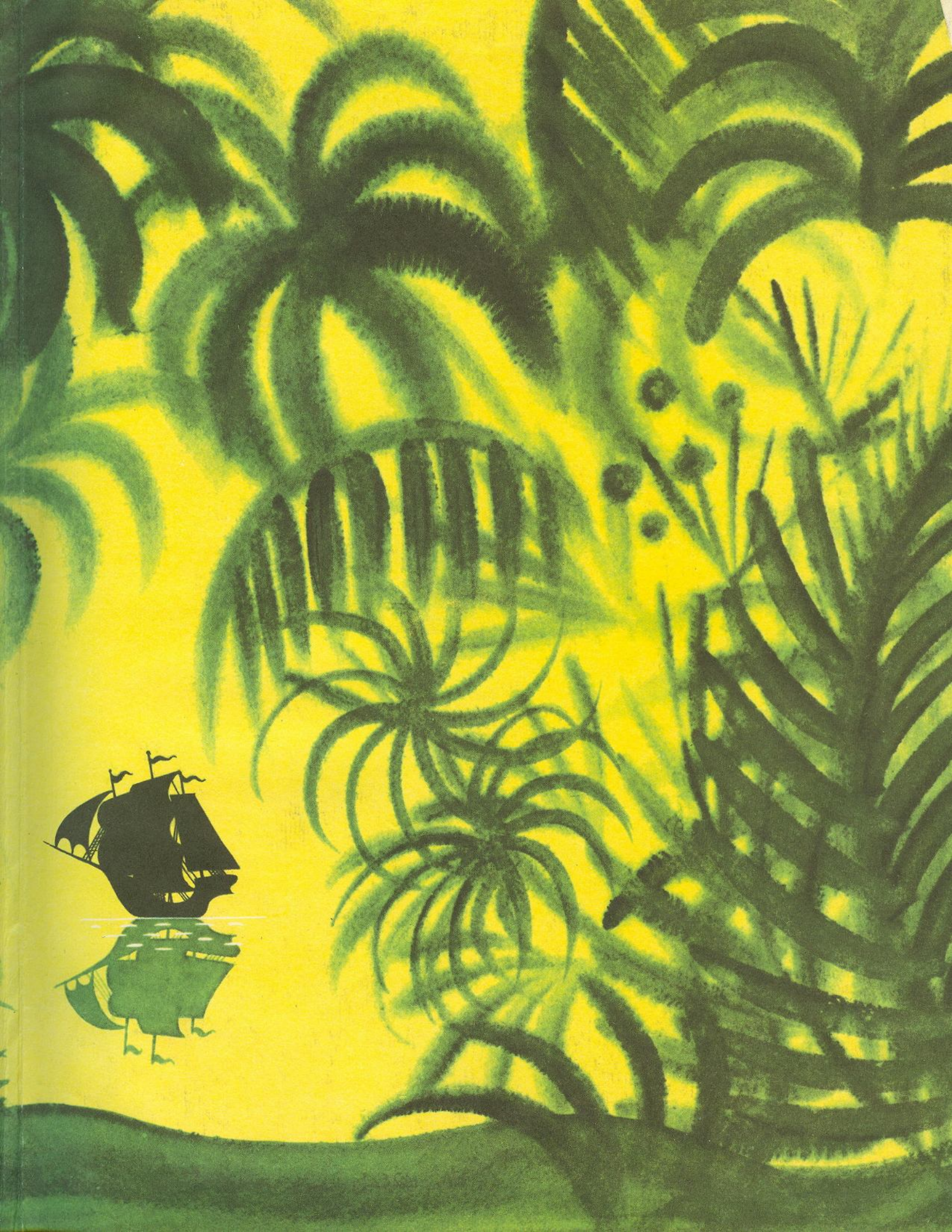

KORNEI CIUKOVSKI

DOCTORUL AUMĂDOARE

(DUPĂ HUGH LOFTING)

Ilustraţii de V. Cijikov

În româneşte de Nic. Iliescu

EDITURA ION CREANGĂ, Bucureşti
EDITURA MALÎŞ, Moscova

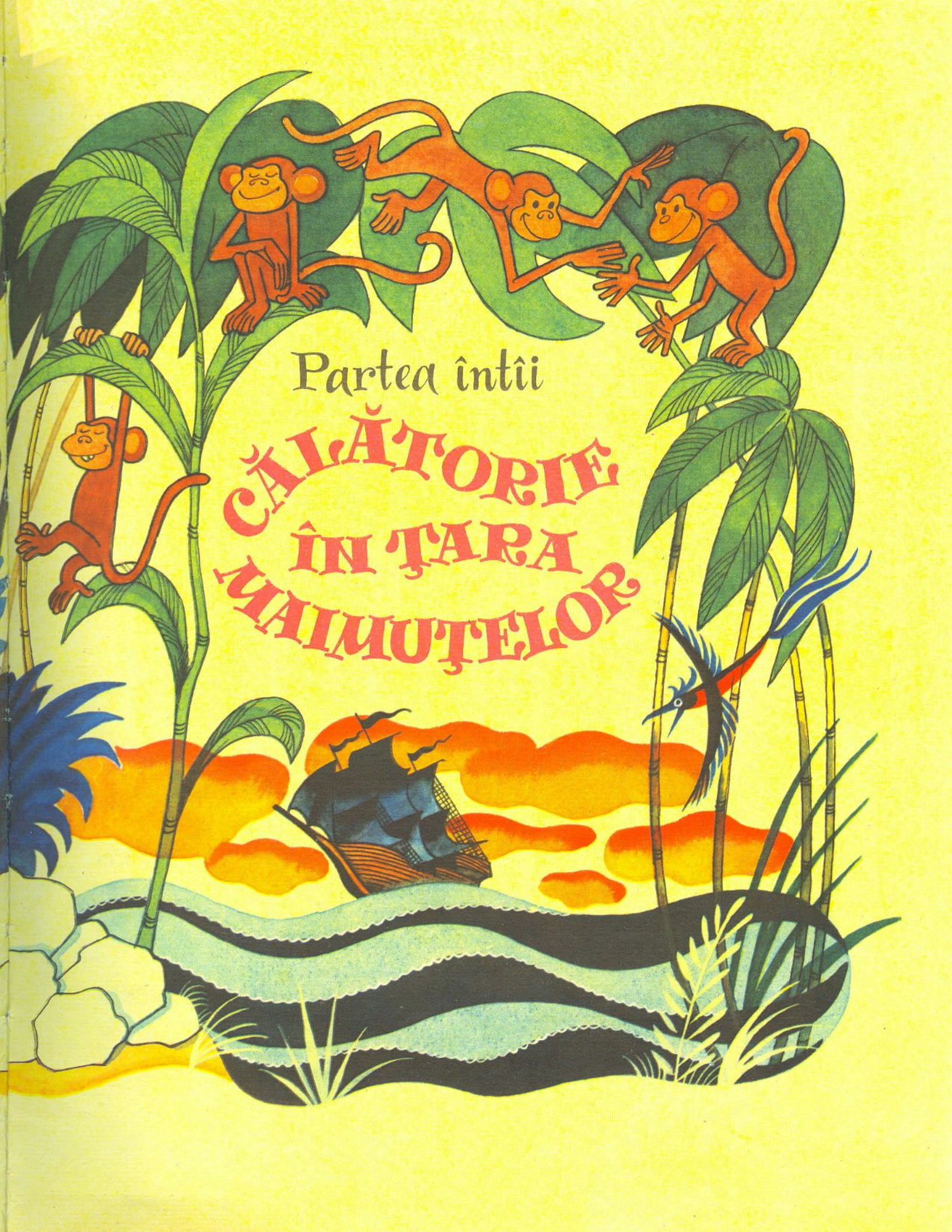
Partea întîi
CĂLĂTORIE
ÎN ŢARA
MAIMUŢELOR

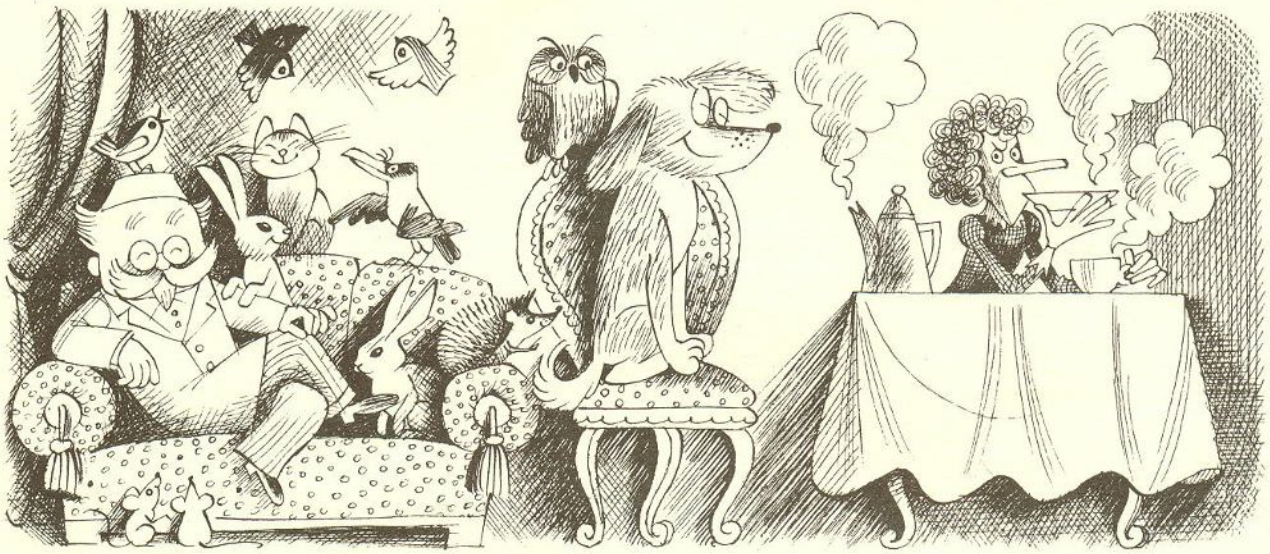

DOCTORUL ŞI ANIMALELE SALE

A fost odată un doctor tare cumsecade, care se numea Aumădoare. El avea o soră rea, pe care o chema Varvara.

Cel mai mult pe lume doctorul iubea animalele.

În camera lui avea iepuri, în dulap o veveriţă, în bufet o cioară, pe divan un arici ţepos, iar în cufăr nişte şoricei albi.

Dar, dintre toate animalele sale, doctorul Aumădoare îndrăgise cel mai mult raţa Kika, cîinele Avva, purcelușul Groh-Groh, papagalul Carudo şi cucuveaua Bumba.

Varvara, sora cea rea, era supărată foc pe doctor, fiindcă ţinea în cameră atîtea animale.

— Să le alungi numaidecît! striga ea. Nu sînt bune

decît să facă murdărie în casă. Eu nu vreau să trăiesc la un loc cu făpturile astea hidoase!

— Nu, Varvara, nu-s hidoase! zicea doctorul. Eu sînt foarte bucuros că le am pe lîngă mine.

De pretutindeni veneau la doctor să se lecuiască păstori, pescari, tăietori de lemne, țărani. El le dădea leacuri și toți se înzdrăveneau numaidecît.

Dacă vreun băiețel din sat se lovea la mînă sau se zgîria la nas, dădea fuga la Aumădoare și peste vreo zece minute îl vedeai, ca și cînd nimic nu se întîmplase, vesel și sănătos, jucîndu-se de-a prinselea cu papagalul Carudo, în vreme ce cucuveaua Bumba îl îmbia cu bomboane și mere.

Odată, la doctor veni un cal tare trist.

— Lama, vonoi, fifi, cucu! rosti calul încetișor.

Doctorul înțelese îndată că pe limba animalelor asta înseamnă: „Mă dor ochii. Dați-mi, vă rog, niște ochelari".

Doctorul învățase de mult să vorbească pe limba animalelor.

— Capuchi, canuchi! îi spuse el calului.

Pe limba animalelor asta înseamnă: „Luați loc, vă rog".

Calul se așeză. Doctorul îi puse o pereche de ochelari și durerea dispăru ca prin farmec.

— Ceaca! spuse calul și, fluturîndu-și coada, o porni la trap pe uliță.

„Ceaca" pe limba animalelor înseamnă „mulțumesc".

Curînd doctorul Aumădoare dădu ochelari tuturor animalelor cu vederea slabă. Acum purtau ochelari și caii, și vacile, și pisicile, și cîinii. Pînă și ciorile cele bătrîne nu mai zburau din cuib fără să-și pună ochelarii.

Pe zi ce trecea, la doctor veneau tot mai multe viețuitoare.

Veneau broaște țestoase, vulpi și capre, cocori și vulturi.

Doctorul Aumădoare îi vindeca pe toți, dar nu lua bani de la nimeni. Ce bani puteau să aibă broaștele țestoase și vulturii!

Curînd, în pădure apărură asemenea anunțuri:

Pe zi ce trecea la doctor ve

n eau tot mai multe vieţuitoare.

DOCTORU-AUMĂDOARE
A DESCHIS SPITAL.
VINDECĂ DE BOALĂ
ORICE ANIMAL!

Le atîrnaseră în copaci Vania şi Tania, copiii vecinilor, pe care doctorul îi vindecase cîndva de scarlatină şi pojar. Ei îl iubeau tare mult pe doctor şi îl ajutau cu plăcere.

MAIMUŢA CICI

Într-o seară, cînd toate animalele se culcaseră, cineva bătu la uşă.

— Cine-i acolo? întrebă doctorul.

— Eu sînt, răspunse un glas firav.

Doctorul deschise uşa şi în cameră intră o maimuţă tare slabă şi murdară. El o aşeză pe divan şi o întrebă:

— Ce te doare?

— Grumazul, răspunse ea şi începu să plîngă.

Abia acum doctorul băgă de seamă că maimuţa avea o funie legată de gît.

— Am fugit de la flaşnetarul cel rău, spuse maimuţa şi se puse din nou pe plîns. Flaşnetarul mă bătea, mă chinuia şi mă tîra peste tot după el, legată de funie.

Doctorul luă foarfecele, tăie funia, apoi unse grumazul maimuţei cu o pomadă miraculoasă şi durerile dispărură ca prin minune. Pe urmă îmbăie maimuţa într-o copaie şi îi dădu să mănînce.

— Rămîi la mine, maimuţico, spuse el. Nu vreau să te mai chinuiască nimeni.

Maimuţa era tare fericită. Dar, în vreme ce stătea la masă şi ronţăia nucile pe care i le dăduse doctorul, în cameră

năvăli flaşnetarul cel rău.

— Dă-mi maimuţa înapoi! strigă el. E maimuţa mea!

— Nu ţi-o dau! spuse doctorul. Pentru nimic în lume nu ţi-o dau! Nu vreau s-o mai chinuieşti.

Furios, flaşnetarul ridică mîna să-l lovească pe doctorul Aumădoare, dar doctorul îi spuse netulburat:

— Să pleci de-aici numaidecît! Iar dacă vrei bătaie, o să-l chem pe cîinele Avva şi-o să te sfîrtece.

Avva intră degrabă în cameră şi spuse ameninţător:

— Hîrrr...

Pe limba animalelor asta înseamnă: „Şterge-o, că altfel te sfîşii!"

Speriat, flaşnetarul o rupse la fugă mîncînd pămîntul. Maimuţa rămase în casa doctorului. Animalele o îndrăgiră repede şi o botezară Cici. În limba animalelor „cici" înseamnă „om de nădejde".

Cum au dat cu ochii de ea, Tania şi Vania au exclamat într-un glas:

— Vai ce drăgălaşă şi ce frumoasă e!

Numaidecît au început să se joace cu ea de parcă erau prieteni de cînd lumea. S-au jucat de-a prinselea, de-a v-aţi ascunselea, apoi s-au luat toţi trei de mînă şi au dat fuga pe ţărmul mării, unde maimuţa i-a învăţat dansul vesel al maimuţelor, care pe limba animalelor se cheamă „tkella".

DOCTORUL AUMĂDOARE LA LUCRU

Zi de zi, la doctorul Aumădoare veneau fel de fel de animale bolnave: vulpi, iepuri de casă, foci, măgari, pui de cămilă. Pe unele le durea burta, pe altele dinţii.

Tuturor doctorul le dădea doctorii şi toate se înzdrăveneau numaidecît.

Odată, la Aumădoare veni un ied fără coadă şi doctorul îi cusu o coadă nouă.

Pe urmă, din adîncul pădurii, veni o ursoaică plîngînd. Se tînguia jalnic, gemînd şi scîncind, căci îi intrase în labă un ghimpe foarte mare. Doctorul scoase ghimpele, spălă rana şi o unse cu pomada lui miraculoasă. Durerea trecu ca luată cu mîna.

— Ceaca! strigă ursoaica şi porni voioasă spre bîrlog, la ursuleţii ei.

Pe urmă la doctor veni, tîrîndu-se cu greu, un iepure bolnav, care abia scăpase din ghearele copoilor.

După el veni un berbec bolnav, care răcise rău şi tuşea. Apoi veniră doi pui de găină, care aduseră un curcan intoxicat cu ciuperci otrăvitoare.

Tuturor doctorul le dădu doctorii. Cu toţii se înzdrăveniră pe loc şi îi spuseră doctorului „ceaca". Tîrziu, cînd bolnavii plecară, doctorul auzi un foşnet venind dinspre uşă.

— Intră! strigă doctorul.

În cameră intră un fluturaş trist:

— Aripioara mi-am ars la lumînare.
Ajută-mă, doctore Aumădoare,
Căci aripioara tare mă doare!

Doctorului i se făcu milă de fluturaş. Îl luă în palmă şi-i cercetă îndelung aripioara arsă. Apoi zîmbi şi zise vesel:

— Nu te-ntrista, fluturaş!
Şezi colea pe scăunaş:
Eu ţi-oi coase din mătasă
O aripioară frumoasă,
Nou-nouţă,
Tot micuţă
Şi pestriţă!

Zicînd acestea, doctorul se duse în camera vecină şi aduse

MIERE

de acolo un maldăr întreg de petice de catifea, de atlas, de bumbac, de mătase în cele mai felurite culori: albastru, verde, negru. Doctorul scotoci îndelung printre ele şi în sfîrşit alese unul albastru-deschis, cu picăţele purpurii. Şi numaidecît croi din el cu foarfecele o aripioară de toată mîndreţea, pe care o cusu în locul celei arse.

Fluturaşu-a mulţumit,
Luîndu-şi zborul fericit
Spre poiana din pădure,
Cu fluturi şi libelule.

Iar de la fereastra sa
Aumădoare-i spuse aşa:
— Zburdă şi te veseleşte,
Dar de flăcări te fereşte!

Uite aşa îşi petrecu doctorul toată ziua, îngrijindu-şi bolnavii pînă seara tîrziu.

Sfîrşindu-şi treburile, se culcă pe divan şi adormi mulţumit. Şi visă urşi albi, cerbi şi morse.

Deodată, cineva bătu iar la uşa lui.

CROCODILUL

În oraşul în care locuia doctorul era un circ, iar la circ se afla un Crocodil mare. Acolo îl arătau oamenilor pentru bani.

Pe Crocodilul îl dureau dinţii şi veni la doctorul Aumădoare să-l vindece. Doctorul îi dădu un leac miraculos şi durerea îi trecu ca luată cu mîna.

— Ce bine-i aici la dumneata! spuse Crocodilul privind de jur împrejur şi lingîndu-se pe buze. Ai atîţia iepuraşi, păsărele şi şoricei. Ce grăsuţi sînt şi ce îmbietori! Dă-mi voie să rămîn la dumneata pentru totdeauna, nu vreau să mă mai întorc la stăpînul circului. El îmi dă mîncare proastă, mă bate şi mă chinuieşte.

— Bine, rămîi! spuse doctorul. Dar bagă de seamă, dacă mănînci vreun iepuraş sau vreo vrăbiuţă, o să te-alung de-aici.

— Bine, spuse Crocodilul oftînd. Făgăduiesc să nu mănînc nici iepuri, nici veveriţe, nici păsări.

Şi Crocodilul rămase în casa doctorului.

Era foarte liniştit. Nu stingherea pe nimeni, stătea lungit sub pat şi se gîndea întruna la fraţii şi surorile sale care trăiau departe-departe, în Africa cea caldă.

Doctorul îl îndrăgise pe Crocodil şi deseori stătea de vorbă cu el. Dar Varvara cea hapsînă nu-l putea suferi şi cerea doctorului, mînioasă, să-l alunge.

— Nu vreau să-l mai văd! striga ea. E-aşa de urît, cu dinţii ăia mari şi ascuţiţi. Numai stricăciuni face. Ieri mi-a înfulecat fusta verde de pe fereastră.

— Foarte bine a făcut, zicea doctorul. Hainele trebuie puse în dulap, nu lăsate pe fereastră.

— Din pricina nesuferitului de Crocodil, continua Varvara, oamenii se tem să-ţi mai calce pragul. Vin numai sărăntocii, de la care nu iei nici un ban. Nu vezi că am ajuns săraci şi nu mai avem nici cu ce cumpăra pîine?

— Nu-mi trebuie bani, răspundea doctorul Aumădoare. Mă simt foarte bine şi fără bani. Animalele o să ne hrănească pe amîndoi.

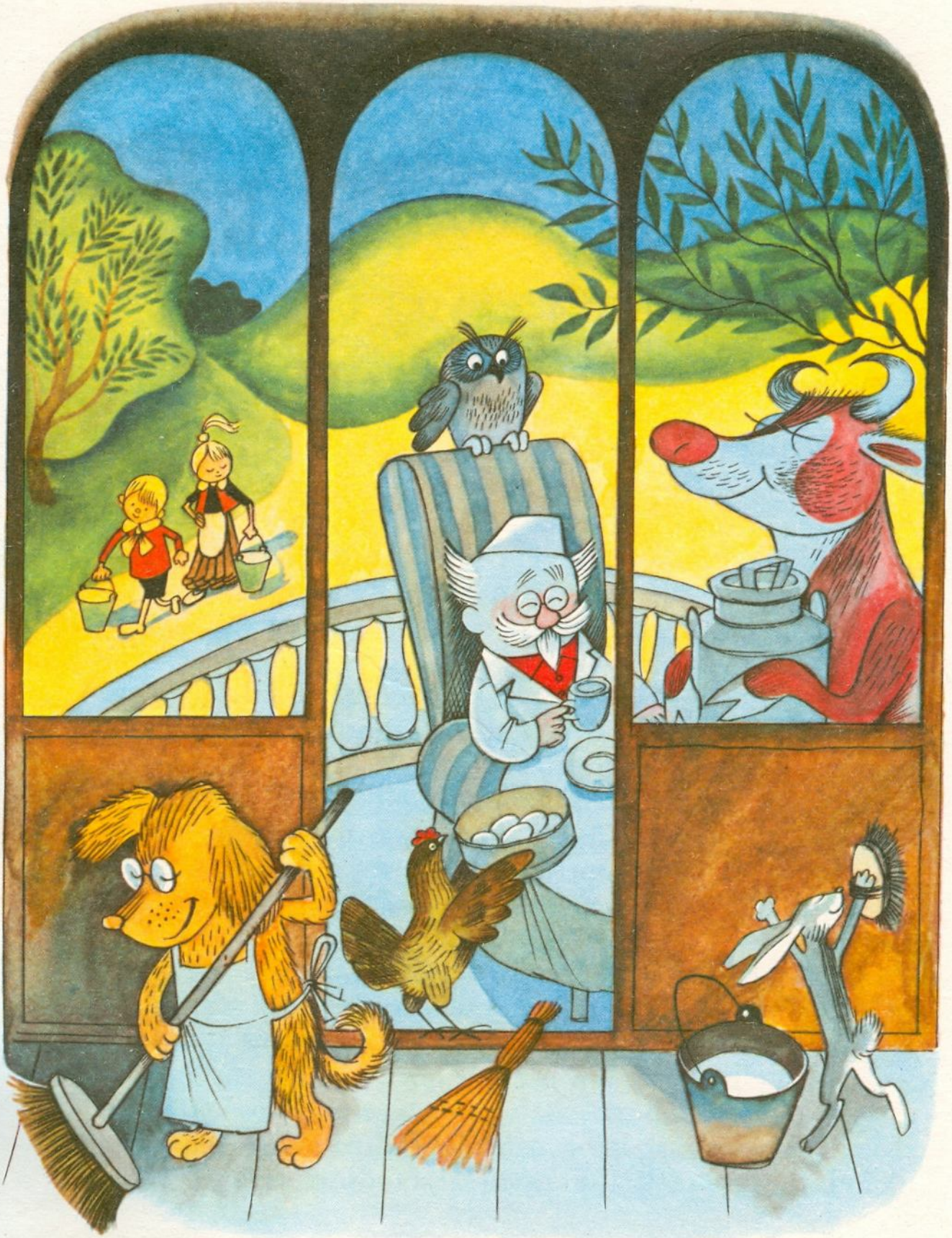

PRIETENII ÎL AJUTĂ PE DOCTOR

Varvara spusese adevărul: doctorul nu mai avea nimic de mîncare. Trei zile a răbdat de foame. Terminase toţi banii.

Animalele care trăiau în casa doctorului băgară de seamă că nu mai are ce mînca şi începură să se îngrijescă de hrana lui. Cucuveaua Bumba şi purcelușul Groh-Groh încropiră o grădină de zarzavat: purcelușul săpă pămîntul cu rîtul, iar cucuveaua Bumba semănă cartofi. Vaca îi aducea zi de zi, dimineaţa şi seara, lapte. Găina îi aducea ouă.

Şi toţi începură să-l ajute pe doctor. Cîinele Avva mătura duşumelele. Tania şi Vania împreună cu maimuţa Cici îi aduceau apă de la fîntînă.

Doctorul era tare mulţumit.

— Niciodată în căsuţa mea n-a fost atîta curăţenie. Vă mulţumesc la toţi pentru grija ce-mi purtaţi!

Copiii zîmbiră bucuroşi, iar animalele răspunseră într-un glas:

— Carabuchi, marabuchi, bu!

În limba animalelor asta înseamnă: „Cum să nu te ajutăm? Doar tu eşti cel mai bun prieten al nostru".

Iar cîinele Avva îl linse pe obraz, zicînd:

— Abuzo, mabuzo, bah!

În limba animalelor asta înseamnă: „N-o să te părăsim niciodată şi-o să-ţi fim tovarăşi credincioşi".

RÎNDUNICA

Într-o seară, cucuveaua Bumba zise:

— Sssst! Faceți liniște! Cineva zgreapțănă la ușă. Parc-ar fi un șoricel.

Cu toții ciuliră urechile, dar nu auziră nimic.

— Nu-i nimeni la ușă, zise doctorul. Ți s-a părut.

— Nu, nu mi s-a părut, răspunse cucuveaua. Aud cum zgreapțănă cineva. E un șoarece sau o pasăre. Puteți să mă credeți. Noi, cucuvelele, auzim mai bine ca oamenii.

Bumba nu se înșelase.

Maimuța deschise ușa și în prag se arătă o rîndunică.

Rîndunică iarna! Ce minune! Căci rîndunelele sînt plăpînde și, îndată ce se anunță toamna, ele zboară spre Africa cea caldă. Sărmana, ce frig îi e! Stă în zăpadă și tremură.

— Rîndunico! strigă doctorul. Intră-n casă și treci lîngă sobă să te încălzești.

La început rîndunica se temu să intre. Văzuse în cameră un Crocodil și credea că o s-o mănînce. Dar maimuța Cici îi spuse că Crocodilul este blînd și cumsecade. Atunci rîndunica intră și, privind în jur, întrebă:

— Ciruto, chisafa, mac?

În limba animalelor asta înseamnă: „Spuneți-mi, vă rog, aici locuiește vestitul doctor Aumădoare?"

— Eu sînt Aumădoare, spuse doctorul.

— Am o mare rugăminte la dumneata, zise rîndunica. Trebuie să mergi neîntîrziat în Africa. Am venit special de acolo ca să te chem. S-au îmbolnăvit maimuțele.

— Ce le doare? întrebă doctorul.

— Le doare burta, spuse rîndunica. Zac întinse pe pămînt și plîng. Un singur om le poate salva — dumneata. Ia-ți

medicamentele şi să plecăm degrabă în Africa! Dacă nu vii în Africa, toate maimuţele o să moară.

— Vai, spuse doctorul, aş merge cu plăcere în Africa. Mi-s dragi maimuţele şi-mi pare rău că s-au îmbolnăvit. Dar n-am corabie. Ca să ajungi în Africa îţi trebuie o corabie.

— Sărmanele maimuţe! spuse Crocodilul. Dacă doctorul nu se duce în Africa, o să moară toate. Numai el poate să le tămăduiască.

Crocodilul începu să plîngă cu lacrimi aşa de mari, că pe duşumea porniră să curgă două pîrîiaşe.

Deodată doctorul strigă bucuros:

— Totuşi am să mă duc în Africa şi-am să lecuiesc maimuţele bolnave! Mi-am adus aminte că un cunoscut de-al meu, bătrînul marinar Robinson, pe care l-am vindecat cîndva de friguri, are o corabie grozavă.

Îşi luă pălăria şi porni spre căpitanul Robinson.

— Bună ziua, căpitane Robinson! spuse el. Fii bun şi împrumută-mi corabia ta. Vreau să mă duc în Africa. Acolo, nu departe de pustiul Sahara, se află minunata Ţară a Maimuţelor.

— Bine, spuse căpitanul Robinson. Îţi dau cu plăcere corabia. Mi-ai salvat viaţa şi mă bucur că-ţi pot fi de folos cu ceva. Dar ai grijă să mi-aduci corabia înapoi, alta nu mai am.

— Fii fără grijă, zise doctorul. Ţi-o aduc negreşit. Numai să ajung în Africa.

— Ia-o, ia-o! repetă Robinson. Dar ai grijă să n-o sfărîmi de stîncile de sub apă!

— Nu te teme, n-o s-o sfărîm, zise doctorul şi, mulţumind căpitanului Robinson, porni în fugă spre casă.

— Pregătiţi-vă! strigă el. Mîine plecăm în Africa!

Animalele se bucurară mult, începură să sară şi să bată din palme. Maimuţa Cici se bucura cel mai mult:

EU MĂ DUC ÎN AFRICA,
UNDE M-AM NĂSCUT!
AFRICA, AFRICA,
DRAG ŞI SCUMP PĂMÎNT!

— N-o să vă iau pe toţi în Africa, zise doctorul Aumădoare. Aricii, liliecii şi iepurii trebuie să rămînă aici, în casa mea. Cu ei o să rămînă şi calul. O să iau cu mine pe Crocodil, pe maimuţa Cici şi pe papagalul Carudo, fiindcă ei sînt de fel din Africa, acolo trăiesc părinţii, fraţii şi surorile lor. În afară de ei, o să-i mai iau pe Avva, Kika, Bumba şi purceluşul Groh-Groh.

— Dar pe noi nu? strigară Tania şi Vania. Noi rămînem aici fără tine?

— Da! răspunse doctorul, strîngîndu-le mîna cu putere. La revedere, prieteni dragi! Rămîneţi aici şi-aveţi grijă de grădina şi de livada mea. O să ne-ntoarcem curînd şi-o să v-aduc din Africa un dar minunat.

Tania şi Vania lăsară capul în jos. Dar, după ce se gîndiră puţin, rostiră:

— Ce să-i faci, sîntem încă mici. Drum bun! Cînd o să mai creştem, o să ne iei negreşit în călătoriile tale.

— Negreşit! spuse Aumădoare. Doar să mai creşteţi puţin.

ÎN AFRICA

Animalele împachetară degrabă lucrurile şi porniră la drum. Acasă rămaseră numai iepurii, aricii şi liliecii.

Sosind pe ţărmul mării, animalele zăriră o corabie grozavă.

Nu departe, pe o colină, aştepta căpitanul Robinson.

Rîndunica zbură înaintea corăbiei, ar

ătîndu-i doctorului Aumădoare drumul.

Vania și Tania, împreună cu purcelușul Groh-Groh și maimuța Cici, îl ajutară pe doctor să urce geamantanul cu medicamente.

Toate animalele urcaseră pe corabie și tocmai voiau să pornească la drum, cînd doctorul strigă:

— Stați puțin, vă rog!

— Ce s-a întîmplat? întrebă Crocodilul.

— Așteptați! strigă doctorul. Vedeți, eu nu știu unde-i Africa! Trebuie să mă duc să întreb.

Crocodilul începu să rîdă:

— Nu e nevoie. Fii pe pace! Rîndunica o să-ți arate drumul. Ea a fost de multe ori în Africa. Rîndunelele zboară în Africa în fiece toamnă.

— Bineînțeles! spuse rîndunica. O să-ți arăt bucuroasă drumul spre Africa.

Și zbură înaintea corăbiei, arătîndu-i doctorului Aumădoare drumul.

Rîndunica zbura spre Africa, iar doctorul Aumădaore cîrmea corabia pe urmele ei. Încotro zbura rîndunica, într-acolo se îndrepta și corabia.

Noaptea se făcea întuneric și rîndunica nu mai vedea. Atunci aprindea un felinar mic, îl lua în cioc și zbura cu el; astfel doctorul vedea și noaptea și putea să-și conducă corabia.

Au mers ei ce-au mers, cînd într-o bună zi întîlniră în cale un cocor.

— Spuneți-mi, vă rog, pe corabia voastră se află vestitul doctor Aumădoare?

— Da, răspunse Crocodilul. Vestitul doctor Aumădoare se află pe corabia noastră.

— Rugați-l să se grăbească, spuse cocorul, că maimuțele se simt din ce în ce mai rău. Îl așteaptă cu mare nerăbdare.

— N-aveți grijă! spuse Crocodilul. Navigăm cu toate pînzele sus. Maimuțele nu mai au mult de așteptat.

Auzind acestea, cocorul zbură bucuros înapoi să spună maimuțelor că doctorul Aumădoare va sosi în curînd.

Corabia sălta iute pe valuri. Crocodilul stătea pe punte. Deodată zări niște delfini care veneau în întîmpinarea corăbiei.

— Spuneți-mi, vă rog, grăiră delfinii, nu cumva pe corabia asta se află vestitul doctor Aumădoare?

— Da, răspunse Crocodilul, vestitul doctor Aumădoare se află pe corabia asta.

— Fiți bun și rugați-l să se grăbească, fiindcă maimuțele se simt din ce în ce mai rău.

— N-aveți grijă! răspunse Crocodilul. Navigăm cu toate pînzele sus. Maimuțele nu mai au mult de așteptat.

A doua zi, de dimineață, doctorul zise către Crocodil:

— Oare ce se vede acolo, înainte? Parcă-i o fîșie nesfîrșită de pămînt. Cred că-i Africa.

— Da, e Africa! strigă Crocodilul. Africa! Africa! Curînd o să ajungem în Africa! Uite struții! Uite rinocerii! Uite și cămilele! Uite elefanții!

AM AJUNS ÎN AFRICA,
UNDE M-AM NĂSCUT!
AFRICA, AFRICA,
DRAG ȘI SCUMP PĂMÎNT!

FURTUNA

Dar numaidecît se stîrni furtuna. Ploaie! Vînt! Fulgere! Tunete! Valurile erau atît de mari, că te apuca groaza cînd te uitai la ele.

Deodată se auzi un zgomot înfricoșător — trosc-tro-o-osc! — și corabia se înclină într-o parte.

— Ce-i asta? Ce s-a-ntîmplat? întrebă doctorul.

— Na-u-fra-giu! strigă papagalul. Corabia noastră s-a izbit de-o stîncă ,şi s-a sfărîmat! Ne scufundăm! Să scape cine poate!

— Dar eu nu ştiu să înot! strigă Cici.

— Nici eu! strigă la rîndu-i Groh-Groh.

Începură să plîngă amarnic. Spre norocul lor, Crocodilul îi aşează pe spinarea lui cea lată şi o porni prin valuri drept spre mal.

Ura! Au scăpat teferi şi nevătămaţi! Toţi au ajuns cu bine în Africa. Dar corabia lor a pierit. Un val uriaş se prăvălise peste ea, sfărîmînd-o în bucăţele.

Cum o să se-ntoarcă acasă? Căci altă corabie nu aveau. Ce-o să-i spună căpitanului Robinson?

Se lăsă întunericul. Doctorul şi dobitoacele sale picau de somn. Erau uzi pînă la piele şi tare osteniţi. Dar Aumădoare nici nu se gîndea la odihnă:

— Iute, să pornim iute mai departe! Să ne grăbim! Trebuie să salvăm maimuţele! Bietele maimuţe sînt bolnave şi m-aşteaptă cu nerăbdare să le tămăduiesc!

DOCTORUL A DAT DE NECAZ

Deodată, Bumba se apropie de doctor şi grăi înspăimîntată:

— Tăcere! Vine cineva! Aud nişte paşi!

Se opriră cu toţii, ascultînd.

Din pădure ieşi un moşuleţ cu o claie de păr pe cap şi cu o barbă sură şi lungă pînă la pămînt.

— Ce faceţi aici? Cine sînteţi? Ce căutaţi aici? se răsti el.

— Sînt doctorul Aumădoare. Am venit în Africa să lecuiesc maimuţele bolnave.

— Ha-ha-ha! rîse moşuleţul cel flocos. Auzi la el! Să lecuiască maimuţele bolnave! Da ştiţi voi unde-aţi nimerit?

— Nu, spuse doctorul. Unde?

— La tîlharul Barmaleus!

— La Barmaleus! exclamă doctorul. Barmaleus este cel mai rău om din lume! Mai bine murim, decît să ne predăm tîlharului! Haideţi să fugim degrabă la maimuţele noastre... Ele ne-aşteaptă plîngînd şi trebuie să le vindecăm.

— Ba nu! spuse moşuleţul cel flocos, rîzînd şi mai tare. N-o să plecaţi nicăieri. Barmaleus îi omoară pe toţi cei care-i cad în mînă.

— Să fugim! strigă doctorul. Să fugim! Putem scăpa! N-o să ne prindă!

Dar numaidecît le ieşi în cale însuşi Barmaleus.

— Hei, slujitorii mei credincioşi! strigă el, fluturîndu-şi paloşul. Luaţi-l pe doctorul ăsta nătîng cu dobitoacele lui nătînge şi aruncaţi-i în temniţă, după gratii! Mă socotesc eu mîine cu ei!

Slujitorii cei răi ai lui Barmaleus veniră degrabă, îl înhăţară pe doctor, pe Crocodil şi pe celelalte animale şi-i duseră în temniţă. Doctorul se împotrivea, luptîndu-se vitejeşte. Animalele muşcau, zgîriau, le scăpau din mîini, dar vrăjmaşii erau mulţi şi puternici. Îi azvîrliră pe prizonieri în temniţă, iar moşuleţul cel flocos zăvorî uşa.

Cheia o dădu lui Barmaleus, care o ascunse sub pernă.

— Vai, sărmanii de noi! spuse Cici. N-o să mai ieşim niciodată din temniţa asta. Zidurile sînt groase şi uşile ferecate. N-o să mai vedem niciodată soarele, florile şi pădurea. Vai, vai, sărmanii de noi!

Purceluşul începu să grohăie trist, cîinele se puse pe urlat. Crocodilul izbucni în plîns, şi plîngea cu lacrimi atît de mari, că pe duşumea se formă o băltoacă.

FAPTA VITEJEASCĂ A PAPAGALULUI CARUDO

Dar doctorul grăi astfel către animalele:

— Prieteni, nu trebuie să ne pierdem firea! Trebuie să ieşim din temniţa asta blestemată, căci ne aşteaptă maimuţele bolnave! Terminaţi cu plînsul! Mai bine haideţi să chibzuim cum să scăpăm de-aici.

— Nu, dragă doctore, zise Crocodilul, şi începu să plîngă şi mai tare. N-avem scăpare. Sîntem pierduţi! Uşile temniţei noastre sînt de fier. Putem noi să le spargem? Mîine, în revărsat de zori, o să vină Barmaleus şi-o să ne ucidă pe toţi!

Raţa Kika suspină. Cici oftă adînc. Dar doctorul sări în picioare şi exclamă voios:

— Şi totuşi o să scăpăm din închisoare!

Îl chemă pe papagalul Carudo, îl trase deoparte şi îi şopti ceva la ureche. Îi şopti atît de încet, încît nimeni, afară de papagal, nu auzi ce spuse. Papagalul dădu din cap, apoi grăi surîzînd:

— Prea bine!

Zicînd acestea, se îndreptă spre fereastră, se strecură printre zăbrelele de fier şi zbură spre Barmaleus.

Barmaleus dormea buştean în patul său. Sub pernă era ascunsă cheia uriaşă de la uşa de fier a închisorii.

Papagalul se furişă încetişor şi scoase cheia de sub pernă. Dacă tîlharul s-ar fi trezit, ar fi ucis negreşit pasărea cea neînfricată.

Dar noroc că tîlharul dormea dus.

Cutezătorul Carudo înhăţă cheia şi zbură cît îl ţineau puterile îndărăt spre închisoare.

Uf, grea mai era cheia asta! Carudo era cît pe ce s-o scape din gheare. Dar izbuti să ajungă cu bine la închisoare.

Intră pe fereastră şi dădu cheia doctorului Aumădoare. Doctorul sări în sus de bucurie cînd văzu că papagalul îi aduce cheia de la uşa temniţei.

— Ura! Sîntem salvaţi! strigă el. Să fugim degrabă, pînă nu se trezeşte Barmaleus!

Doctorul luă cheia, deschise uşa şi alergă afară. După el — toate animalele sale. Sînt liberi! Liberi! Ura!

— Îţi mulţumesc, bravule Carudo! spuse doctorul. Ne-ai salvat de la moarte. Dacă nu erai tu, am fi pierit cu toţii. Odată cu noi ar fi pierit şi sărmanele maimuţe bolnave.

— Nu! spuse Carudo. Tu m-ai învăţat ce trebuie făcut ca să ieşim din temniţa asta!

— Repede! S-ajungem la maimuţele bolnave! rosti doctorul şi o porni zorit spre desişul pădurii. După el veneau toate animalele sale.

PODUL MAIMUŢELOR

Cînd Barmaleus află că doctorul Aumădoare a scăpat din temniţă, se mînie cumplit. De furie, începu să bată din picioare, iar ochii-i scăpărau scîntei.

— Hei, slujitorii mei credincioşi! strigă el. Luaţi urma doctorului Aumădoare.

Slujitorii se afundară în desişul pădurii, în căutarea doctorului Aumădoare. În vremea asta, doctorul Aumădoare, cu toate animalele sale, străbătea Africa înspre Ţara Maimuţelor. Mergea foarete repede. Purceluşul Groh-Groh, care avea piciorele scurte, nu izbutea să se ţină după el. Doctorul îl luă în braţe, dar obosi repede, căci purceluşul era greu.

— Tare-aş vrea să mă odihnesc! zise el. De-am ajunge mai degrabă în Ţara Maimuţelor!

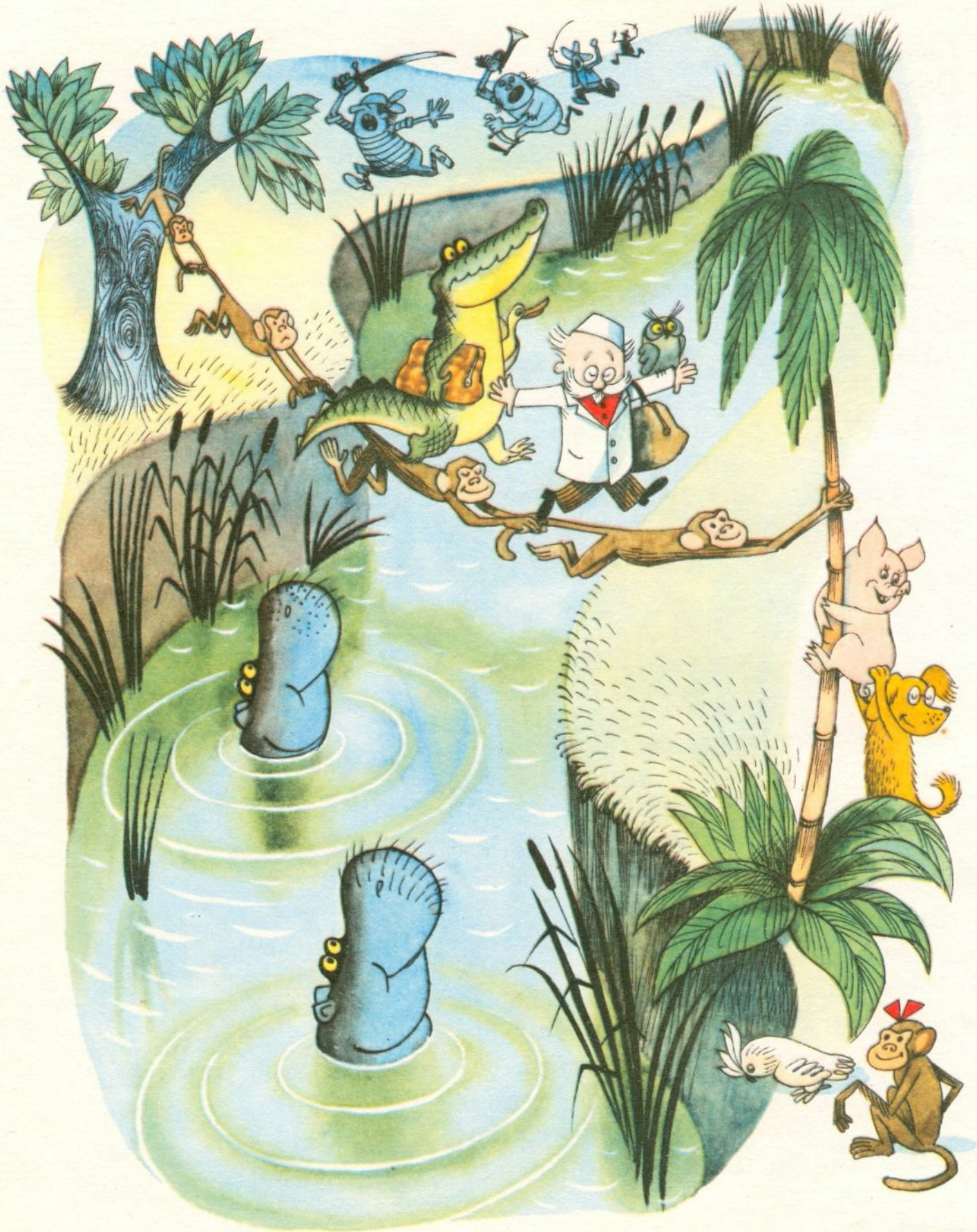

Cici se cățără într-un copac înalt și începu să strige cît o ținea gura:

— Se vede Țara Maimuțelor! Țara Maimuțelor e aproape! Curînd o s-ajungem în Țara Maimuțelor!

Doctorul rîse bucuros și porni grăbit mai departe.

Maimuțele bolnave îl zăriră de departe pe doctor și începură să bată voioase din palme:

— Ura! A sosit doctorul Aumădoare! O să ne vindece degrabă și mîine o să fim iar sănătoase!

Dar îndată, din desișul pădurii ieșiră slujitorii lui Barmaleus, alergînd să-l prindă pe doctor.

— Prindeți-l! Puneți mîna pe el! strigau ei.

Doctorul fugea cît îl țineau picioarele. Deodată în fața lui apăru un rîu. Nu putea fugi mai departe. Rîul era adînc și lat, nici vorbă să-l treci înot. Slujitorii lui Barmaleus vor sosi dintr-o clipă în alta și-l vor prinde! Ah, dacă peste rîul ăsta ar fi un pod, doctorul ar trece iute și ar ajunge într-o clipă în Țara Maimuțelor!

— Vai, sărmanii de noi! zise purcelușul Groh-Groh. Cum o să trecem de partea cealaltă? Nelegiuiții ăștia o să ne prindă îndată și-o să ne azvîrle iarăși în temniță.

Deodată însă una din maimuțe începu să strige:

— Podul! Podul! Faceți podul! Grabnic! Nu zăboviți nici o clipă! Faceți podul! Podul!

Doctorul se uită împrejur. Maimețele n-au nici fier, nici piatră. Din ce-o să facă podul?

Dar maimuțele construiră un pod care nu era nici din fier și nici din piatră, ci din maimuțe vii. Pe malul rîului creștea un copac. O maimuță se prinse de copac, iar alta se prinse de coada ei. Astfel toate maimuțele se întinseră ca un lanț lung între cele două maluri înalte ale rîului.

— Iată și podul, fugi! strigară maimuțele către doctor.

Doctorul o luă pe bufnița Bumba și păși zorit peste

maimuțe, peste capetele și spinările lor. După el — toate animalele sale.

— Mai repede! strigară maimuțele. Mai repede! Mai repede!

Era greu să treci peste podul viu al maimuțelor. Animalele doctorului se temeau c-o să alunece dintr-o clipă în alta și-o să cadă în apă.

Dar podul era trainic, maimuțele se țineau zdravăn una de alta și doctorul ajunse repede pe malul celălalt cu toate animalele sale.

— Repede, înainte! strigă doctorul. Nu trebuie să zăbovim nici o clipă, căci ne prind vrăjmașii. Priviți, trec și ei peste podul maimuțelor... Îndată o să fie aici! Repede! Haideți repede!

Dar ce-i asta? Ce s-a-ntîmplat? Priviți: chiar la mijlocul podului, una din maimuțe își desprinse degetele, podul se prăvăli, se destrămă, iar slujitorii lui Barmaleus căzură, rostogolindu-se de la mare înălțime, drept în rîu.

— Ura! strigară maimuțele. Ura! Doctorul Aumădoare e salvat! Nu mai are de cine se teme! Ura! Vrăjmașul n-a pus mîna pe el! Acum o să-i vindece pe bolnavii noștri! Ei sînt aici, aproape, plîng și se vaită!

ANIMALE FĂRĂ MINTE

Doctorul Aumădoare se grăbi să ajungă la maimuțele bolnave. Ele zăceau pe pămînt și gemeau. Erau tare bolnave.

Doctorul se apucă de treabă. Trebuia să dea fiecărei maimuțe cîte o doctorie: unora picături, altora prafuri. Trebuia să le pună la toate comprese reci la cap și cataplasme cu muștar pe spate și pe piept. Erau multe maimuțe bolnave, iar doctorul nu avea nici un ajutor.

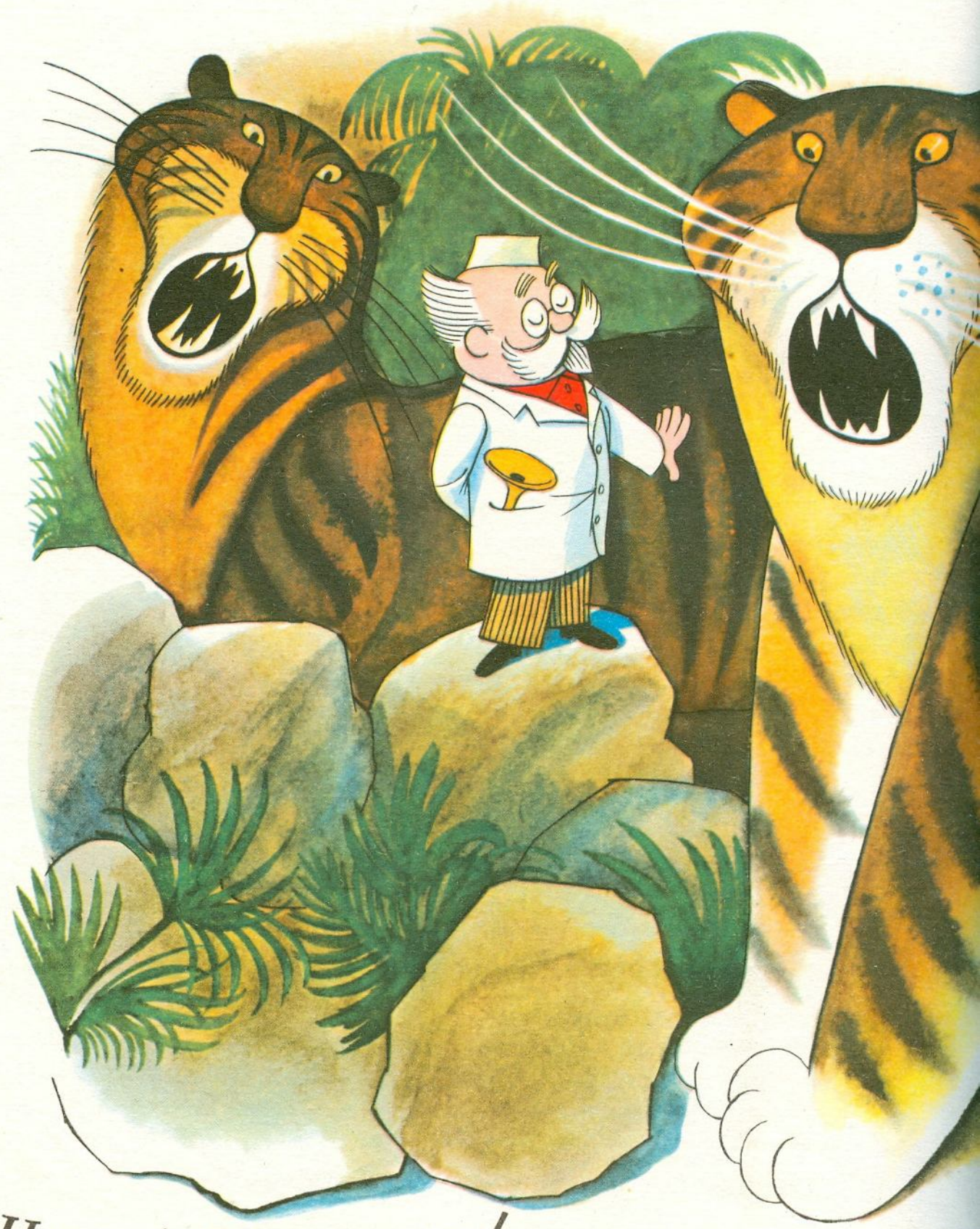

—Hîrrr! Şterge-o de-aici cît mai eşti

îireg! îi răspunseră tigrii cei vărgaţi.

Singur n-o poți scoate la capăt cu atîta treabă!

Kika, Crocodilul, Carudo și Cici îl ajutau fără preget, dar obosiră curînd și doctorul avea nevoie de alte ajutoare.

Se duse în pustiu, unde trăia leul.

— Fii așa de bun, îi zise el leului, ajută-mă, te rog, să îngrijesc maimuțele.

Leul trufaș se uită fioros la Aumădoare:

— Tu știi cine sînt eu? Eu sînt leul, regele animalelor! Cum îndrăznești să mă rogi să îngrijesc niște maimuțe păcătoase?

Atunci doctorul se duse la rinoceri.

— Rinocerilor! zise el. Ajutați-mă să lecuiesc maimuțele! Ele sînt multe, iar eu — unul singur. Fără ajutor n-am s-o pot scoate la capăt.

Drept răspuns, rinocerii îi rîseră în nas:

— Vezi să nu te-ajutăm! Fii mulțumit că nu te-am luat în coarne!

Doctorul se mînie foc pe rinocerii cei răi și dădu fuga în pădurea din vecinătate, unde trăiau tigrii cei vărgați.

— Tigrilor! Ajutați-mă să vindec maimuțele!

— Hîrrr! Șterge-o de-aici cît mai ești întreg! îi răspunseră tigrii cei vărgați.

Doctorul plecă tare întristat.

Curînd însă fiarele cele rele fură aspru pedepsite.

Cînd leul se întoarse acasă, leoaica îi spuse:

— Copilașul nostru s-a îmbolnăvit. Toată ziua plînge și se vaită. Ce păcat că vestitul doctor Aumădoare nu e în Africa! E priceput ca nimeni altul. Nu degeaba e atît de iubit. Ar fi putut să-l vindece și pe fiul nostru.

— Doctorul Aumădoare e aici, spuse leul. Uite acolo, dincolo de palmieri, în Țara Maimuțelor! Adineauri am stat de vorbă cu el.

— Ce noroc! exclamă leoaica. Dă fuga și cheamă-l să-l vadă pe fiul nostru.

— Nu, nu mă duc, zise leul. N-o să-l vindece pe fiul nostru, pentru că eu l-am jignit.

— L-ai jignit pe doctorul Aumădoare! Acum ce-o să ne facem? Nu ştiai că Aumădoare este cel mai bun şi cel mai grozav doctor? E singurul dintre oameni care ştie să vorbească pe limba animalelor. El lecuieşte tigri, crocodili, iepuri, maimuţe şi broscuţe. Da, da, vindecă şi broscuţe, fiindcă-i tare cumsecade. Şi pe omul ăsta tu l-ai jignit! L-ai jignit tocmai atunci cînd fiul tău s-a îmbolnăvît! Acum ce-ai de gînd să faci?

Leul rămase buimăcit. Nu ştia ce să mai zică.

— Du-te la doctor şi spune-i că-ţi ceri iertare! strigă leoaica. Ajută-l cum poţi. Fă tot ce-ţi spune şi roagă-l să vină şi la noi, să-l vindece pe puişorul nostru!

Nemaiavînd ce zice, leul se duse la doctorul Aumădoare.

— Bună ziua, rosti el. Am venit să-mi cer iertare pentru purtarea mea urîtă. Sînt gata să te ajut... N-am nimic împotrivă să dau maimuţelor doctorii şi să le pun comprese.

Şi leul se apucă de treabă. Trei zile şi trei nopţi îngriji de maimuţele bolnave, apoi se apropie de doctorul Aumădoare şi-i spuse sfios:

— Fiul meu, la care ţin ca la ochii din cap, s-a îmbolnăvit... Fii bun, te rog, şi vino să-l vezi pe sărmanul puişor!

— Bine! spuse doctorul. Bucuros! Chiar astăzi am să-l vindec pe fiul dumitale.

Doctorul se duse în peştera leului, dădu puiului un leac miraculos, iar acesta se însănătoşi degrabă. Leul era fericit şi murea de ruşine c-a fost în stare să-l jignească pe doctorul cel bun.

Pe urmă se îmbolnăviră puii rinocerilor şi ai tigrilor. Aumădoare îi înzdrăveni şi pe ei numaidecît. Atunci rinocerii şi tigrii spuseră:

— Ne e tare ruşine că ne-am purtat urît cu dumneata!

— Nu-i nimic, spuse doctorul. Altă dată să aveţi mai multă minte. Acum haideţi să-mi ajutaţi să lecuiesc maimuţele.

DARUL

Animalele îl ajutară pe doctor cu toată rîvna, iar maimuțele se înzdrăveniră fără zăbavă.

— Să mulțumim doctorului că ne-a vindecat de boala cea cumplită, grăiră ele. Pentru asta trebuie să-i dăruim ceva frumos. Să-i dăm în dar un animal pe care oamenii nu l-au mai văzut vreodată. Un animal care nu se află nici la circ, nici la grădina zoologică.

— Să-i dăruim o cămilă! strigă o maimuță.

— Nu, zise Cici. Nu-i trebuie cămilă. A văzut destule cămile. Toți oamenii au văzut cămile, și la grădina zoologică, și pe stradă.

— Atunci un struț! strigă o altă maimuță. Să-i dăm un struț!

— Nu, zise Cici. A văzut și struți.

— Dar tragempinge o fi văzut? întrebă a treia maimuță.

— Nu, tragempinge n-a văzut niciodată, răspunse Cici. Nici un om n-a văzut vreodată un tragempinge.

— Minunat! se bucurară maimuțele. Acum știm ce-o să-i dăruim doctorului: un tragempinge!

TRAGEMPINGE

Oamenii n-au văzut niciodată un tragempinge, fiindcă aceste făpturi se tem de oameni. De cum zăresc vreun om, o și tulesc în tufișuri.

Alte animale pot fi prinse cînd închid ochii și adorm. Vă apropiați de ele pe la spate și le apucați de coadă. Dar de tragempinge nu vă puteți apropia pe la spate,

fiindcă la spate tragempinge are un cap la fel ca cel din față.

Da, are două capete: unul în față, altul în spate. Cînd i se face somn, întîi doarme un cap, apoi celălalt. Niciodată nu adoarme pe de-a-ntregul. Cînd un cap doarme, celălalt privește împrejur, să nu se furișeze vreun vînător. Iată de ce vînătorii n-au izbutit să prindă un tragempinge, iată de ce acest animal nu există în nici un circ și în nici o grădină zoologică.

Maimuțele hotărîră să prindă un tragempinge pentru doctorul Aumădoare. Dădură fuga în adîncul pădurii și găsiră locul unde se adăpostea treagempinge.

El le zări și o rupse la fugă, dar maimuțele îl înconjurară, îl prinseră de coarne și-i grăiră așa:

— Dragă Tragempinge! Nu vrei să pleci cu doctorul Aumădoare departe-departe și să locuiești în casa lui cu celelalte animale? Acolo o să te simți bine și n-o să duci lipsă de nimic.

Tragempinge clătină din amîndouă capetele și grăi din amîndouă gurile deodată:

— Nu!

— Doctorul e un om bun, ziseră maimuțele. O să-ți dea să mănînci turtă dulce făcută cu miere, iar dacă te-mbolnăvești, o să te vindece de toate bolile.

— Mi-e tot una! grăi Tragempinge. Eu vreau să rămîn aici.

Trei zile-n șir maimuțele se căzniră să-l înduplece și, în sfîrșit, Tragempinge zise:

— Arătați-mi-l și mie pe doctoru-ăsta mult lăudat. Vreau să văd cum arată.

Maimuțele îl conduseră pe Tragempinge la căsuța unde stătea Aumădoare și bătură la ușă.

— Intră, zise Kika.

Cici, plină de mîndrie, aduse în odaie animalul cel cu două capete.

— Ce-i asta? întrebă doctorul cu uimire.

El nu mai văzuse niciodată asemenea minunăţie.

— El e Tragempinge, răspunse Cici. Vrea să faceţi cunoştinţă. Tragempinge este animalul cel mai neobişnuit din pădurile africane. Ia-l pe corabie şi primeşte-l să stea în casa ta.

— Dar o să vrea el să meargă cu mine?

— O să merg bucuros, zise pe neaşteptate Tragempinge. Mi-am dat seama numaidecît că eşti un om bun: ai ochii atît de blînzi! Animalele te iubesc şi eu ştiu că şi tu iubeşti animalele. Dar, te rog să-mi făgăduieşti că, de-o să mi se urască la tine, o să mă laşi să mă întorc acasă.

— Negreşit că o să te las, spuse doctorul. Dar la mine o să te simţi atît de grozav, încît nu cred c-o să mai vrei să pleci.

— Aşa e, aşa e! E adevărat! strigă Cici. Doctorul nostru e atît de vesel şi de cutezător! În casa lui trăim nestingheriţi! Iar în vecini, la doi paşi de el, stau Tania şi Vania. Ei o să te îndrăgească tare mult, o să vezi, o să-ţi fie cei mai buni prieteni.

— Dacă-i aşa, mă învoiesc! rosti Tragempinge voios, înclinîndu-şi în faţa doctorului cînd un cap, cînd celălalt.

MAIMUŢELE ÎŞI IAU RAMAS BUN DE LA DOCTOR

Curînd se înfăţişară maimuţele şi-l poftiră pe Aumădoare la masă. De rămas bun îi pregătiseră un ospăţ grozav: mere, banane, miere, curmale, caise, portocale, ananas, nuci, stafide!

— Trăiască doctorul Aumădoare! strigară ele. Este cel mai bun om de pe pămînt!

Apoi dădură fuga în pădure de unde rostogoliră un pietroi uriaş.

— Piatra asta, ziseră ele, va sta pe locul unde doctorul Aumădoare a vindecat bolnavii. Ea va fi monumentul ridicat în cinstea doctorului cel bun.

Doctorul îşi scoase pălăria, se înclină dinaintea maimuţelor şi zise:

— Rămîneţi cu bine, dragi prieteni! Vă mulţumesc pentru dragostea ce-mi purtaţi. Curînd o să mă întorc iarăşi la voi. Pînă atunci o să-i las aici pe Crocodil, pe papagalul Carudo şi pe maimuţa Cici. Ei s-au născut în Africa, se cuvine deci să rămînă în Africa. Aici trăiesc fraţii şi surorile lor. Rămîneţi cu bine!

— Nu, nu! strigară într-un glas Crocodilul, Carudo şi maimuţa Cici. Ni-s dragi fraţii şi surorile noastre, dar nu vrem să ne despărţim de tine!

— Şi mie o să-mi fie urît fără voi, zise doctorul. Dar n-o să rămîneţi aici pentru vecie! Peste trei-patru luni o să mă întorc să vă iau îndărăt. Şi o să fim iarăşi împreună.

— Dacă-i aşa, rămînem, răspunseră animalele. Dar ai grijă, să te întorci degrabă!

Doctorul îşi luă prietenos rămas bun de la toţi şi o porni voinicește la drum. Maimuţele plecară să-l conducă. Toate ţineau morţiş să strîngă mîna doctorului Aumădoare. Cum ele erau multe, treaba asta dură pînă în faptul serii. De-atîta strîns, pe doctor începu să-l doară mîna.

Odată cu înserarea îi aştepta o năpastă.

După ce trecu peste rîu, doctorul se pomeni iarăşi în ţara lui Barmaleus, tîlharul cel fioros.

— Ssst! şopti Bumba. Vorbiţi, vă rog, mai încet. Să nu care cumva să cădem din nou în captivitate.

ALTE NECAZURI ŞI BUCURII

Nici nu rostise bine aceste cuvinte, cînd din pădurea cea întunecoasă dădură năvală slujitorii lui Barmaleus şi se aruncară asupra doctorului cel blînd. Îl aşteptau de multă vreme.

— Aha! strigară ei. În sfîrşit, te-am prins! Acum n-o să ne mai scapi!

Ce să facă? Unde să se ascundă de vrăjmaşii necruţători?

Dar doctorul nu se pierdu cu firea. Cît ai clipi din ochi sări pe Treagempinge, iar acesta porni în galop, aidoma celui mai iute armăsar. Slujitorii lui Barmaleus — după el. Dar cum Tragempinge avea două capete, îi muşca pe toţi cei care încercau să se apropie pe la spate. Pe alţii îi luă în coarne şi-i aruncă în mărăcini.

Desigur, Tragempinge n-ar fi izbutit niciodată să-i biruiască pe toţi bandiţii. Dar în ajutorul doctorului săriră prietenii lui credincioşi. Ca din pămînt apăru Crocodilul şi începu să-i înhaţe pe tîlhari de călcîiele goale. Cîinele Avva se năpusti asupra lor cu un urlet înfricoşător şi, doborîndu-i la pămînt, le înfipse colţii în beregată. Iar sus, printre crengile copacilor, alerga maimuţa Cici şi arunca în tîlhari cu nuci de cocos.

Tîlharii cădeau, se văitau de durere şi pînă la urmă fură nevoiţi să bată în retragere. Ruşinaţi, o rupseră la fugă în adîncul pădurii.

— Ura! strigă Aumădoare.

— Ura! strigară animalele.

— Acum putem şi noi să ne odihnim, zise purceluşul Groh-Groh. Să ne culcăm aici pe iarbă. Am obosit cu toţii şi ne e somn.

— Nu, prieteni! grăi doctorul. Trebuie se ne grăbim. Dacă mai zăbovim mult, nu mai avem scăpare.

Porniră mai departe, alergînd cît îi ţineau picioarele.

Ruşinaţi, o rupseră la

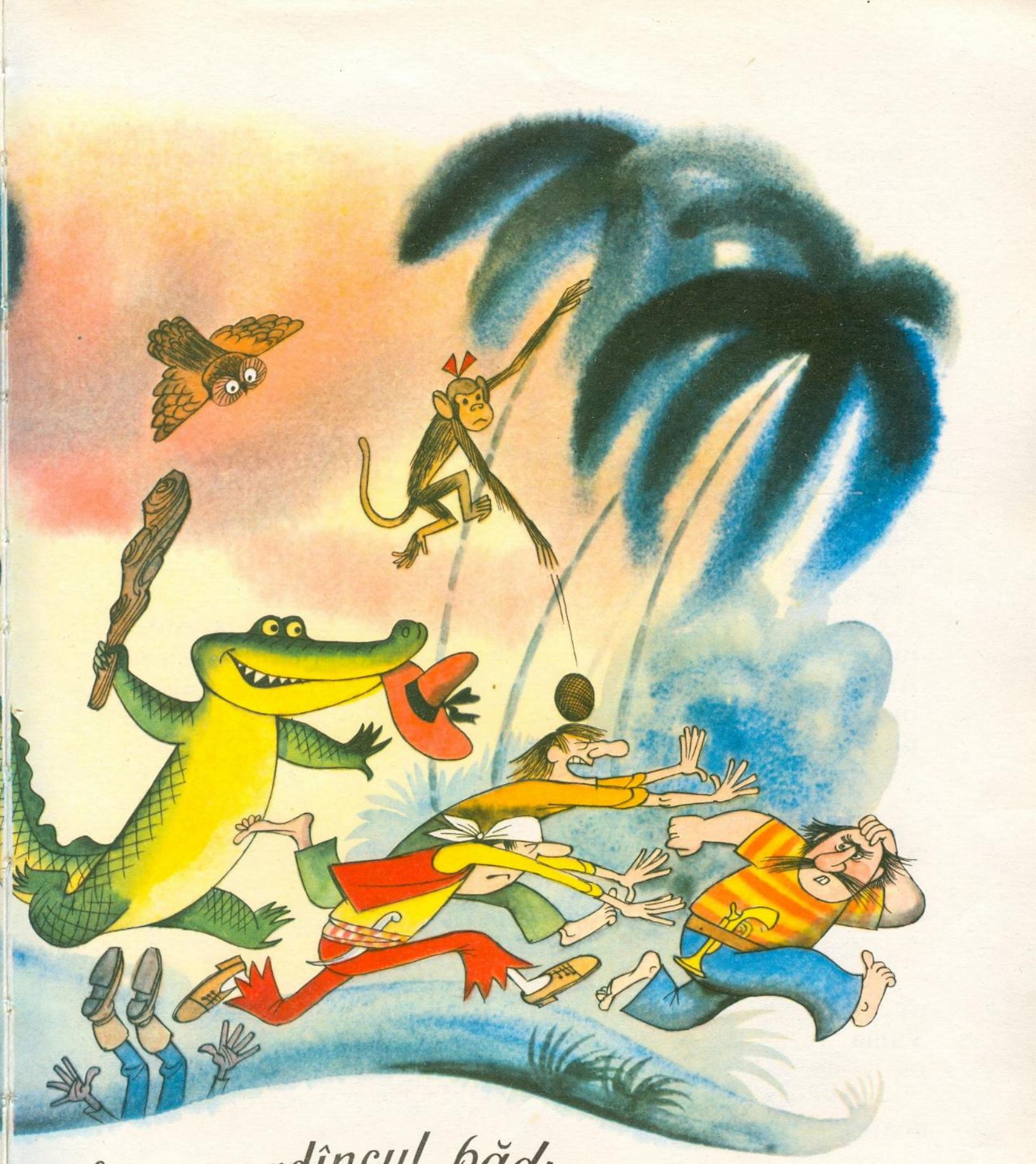

fugă în adîncul pădurii.

Curînd Tregempinge ajunse cu doctorul pe țărmul mării. Acolo, în golf, lîngă o stîncă înaltă, se afla o corabie mare și frumoasă. Era corabia lui Barmaleus.

— Sîntem salvați! strigă doctorul bucuros.

Pe corabie nu se afla nimeni. Doctorul și toate animalele sale se urcară degrabă pe punte și ridicară pînzele ca să pornească în largul mării. De-abia se desprinseră de țărm, cînd din pădure apăru în goană Barmaleus.

— Stați! strigă el. Stați! Așteaptă! Unde pleci cu corabia mea? Întoarce-te numaidecît!

— Nu! strigă doctorul către tîlhar. Nu vreau să mă întorc la tine. Ești un nemernic. Mi-ai chinuit animalele și m-ai azvîrlit în închisoare. Ai vrut să mă omori. Mi-ești dușman și te urăsc! Ți-am luat corabia ca să nu mai tîlhărești pe mare! Să nu mai jefuiești corăbiile fără apărare care trec pe lîngă țărmurile tale.

Barmaleus se mînie cumplit: fugea de-a lungul țărmului, înjura, amenința cu pumnii și arunca cu pietre. Dar doctorul Aumădoare rîdea de el. Pe corabia lui Barmaleus, el ajunse în țara sa și peste cîteva zile acostă în locul de unde plecase.

TRAGEMPINGE ȘI VARVARA

Avva, Bumba, Kika și Groh-Groh erau tare bucuroși că ajunseseră acasă. Pe țărm îi zăriră pe Tania și pe Vania cara săreau în sus de bucurie. Lîngă ei se afla căpitanul Robinson.

— Să trăiești, căpitane Robinson! strigă doctorul Aumădoare de pe corabie.

— Să trăieşti, să trăieşti, doctore! răspunse căpitanul Robinson. Ai călătorit bine? Ai izbutit să lecuieşti maimuţele bolnave? Dar ia spune, ce-ai făcut cu corabia mea?

— Vai, răspunse doctorul, corabia ta a pierit! S-a sfărîmat de stînci chiar lîngă ţărmul Africii. Dar ţi-am adus o corabie nouă, mai bună decît a ta.

— Îţi mulţumesc! răspunse Robinson. Bag de seamă că-i o corabie grozavă. Şi a mea era bună, dar asta-ţi ia ochii de mare şi frumoasă ce e.

Doctorul îşi luă rămas bun de la Robinson, încălecă pe Tragempinge şi porni spre casă. Pe fiece stradă, pe unde treceau, îi ieşeau în întîmpinare gîşte, pisici, curcani, cîini, purcei, vaci, cai, strigînd cît puteau de tare:

— Malacucea! Malacucea!

În limba animalelor asta înseamnă: „Trăiască doctorul Aumădoare!"

Păsărelele din tot oraşul se adunaseră în stoluri şi zburau deasupra doctorului, cîntîndu-i cîntece voioase.

El era bucuros că s-a întors acasă.

În cabinetul doctorului locuiau, ca şi înainte, aricii, iepurii şi veveriţele. La început se cam speriară de Tragempinge, dar pe urmă se obişnuiră cu el şi îl îndrăgiră.

Cînd îl văzură pe Tragempinge, Tania şi Vania începură să rîdă, să ţipe şi să bată din palme de bucurie. Vania îl cuprinse cu braţele pe după un gît, iar Tania pe după celălalt. Un ceas întreg îl mîngîiară şi-l dezmierdară. Apoi, de bucurie, se prinseră de mîini şi începură să danseze „tkella", dansul cel vesel al maimuţelor, pe care-l învăţaseră de la Cici.

— Vedeţi? zise doctorul. Mi-am ţinut făgăduiala: v-am adus din Africa un dar minunat, cum n-a mai primit vreodată un copil. Sînt tare bucuros că vă place.

La început Tregempinge se ferea de oameni, se ascundea cînd în pod, cînd în pivniţă. Pe urmă s-a obişnuit şi ieşea

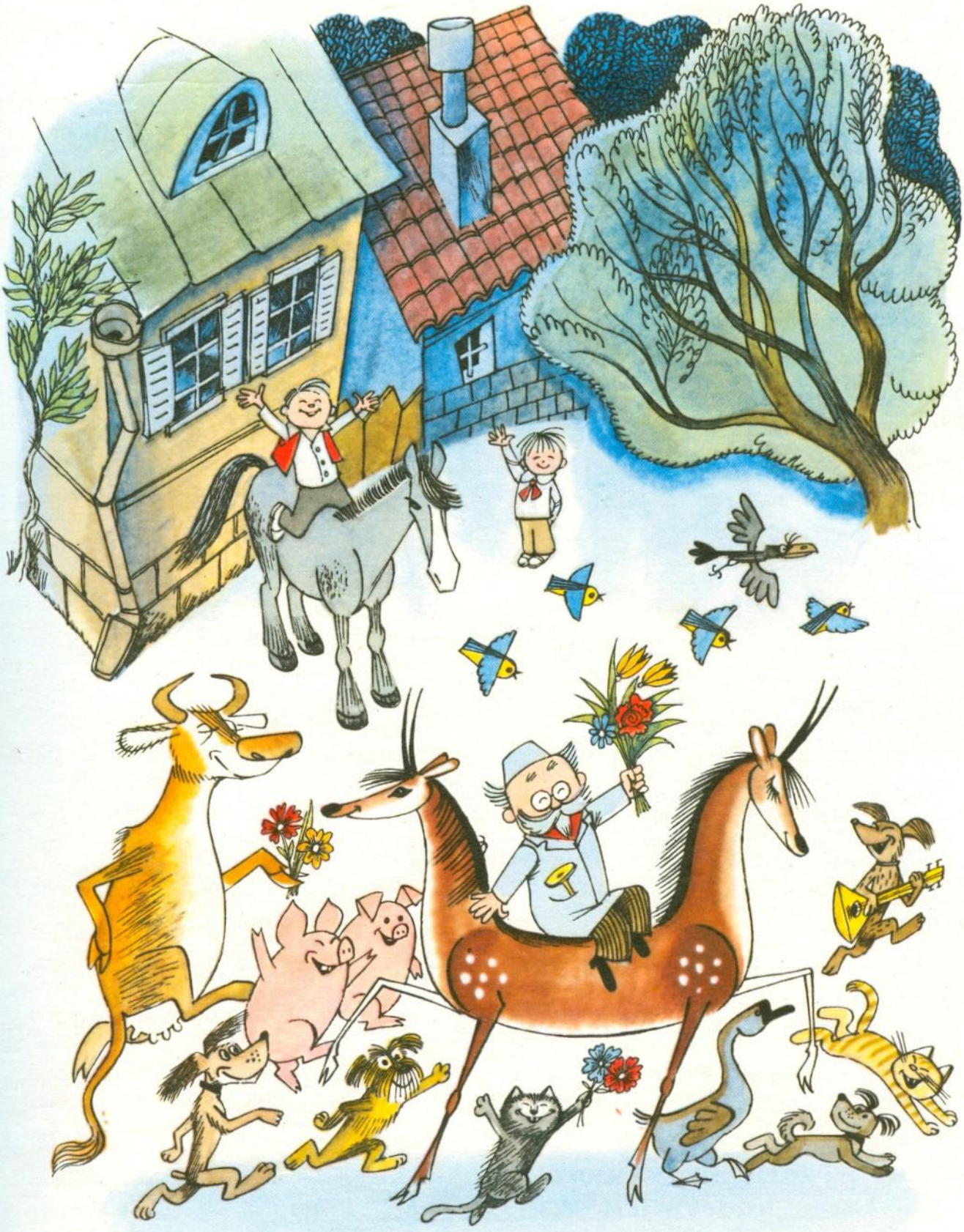

în grădină, ba chiar îi făcea plăcere că oamenii se adunau să-l privească, zicîndu-i cu duioşie Minunea naturii.

Nu trecuse nici o lună, şi cutreiera străzile oraşului împreună cu Tania şi Vania, care nu se mai despărţeau de el. Mereu veneau copiii, rugîndu-l să-i plimbe călare. Nu refuza pe nimeni: se lăsa numaidecît în genunchi, băieţii şi fetiţele se urcau pe spinarea lui, iar el îi purta prin tot oraşul, pînă la ţărmul mării, dînd vesel din cele două capete.

Tania şi Vania îi împletiseră în coama lungă frumoase panglici multicolore şi-i atîrnaseră de fiecare gît cîte un clopoţel de argint. Clopoţeii scoteau sunete zglobii, iar cînd Tragempinge mergea prin oraş, se auzea de departe: cling-cling, cling-cling, cling-cling! Auzind acest sunet, oamenii dădeau fuga în stradă să se mai uite o dată la animalul cel miraculos.

Varvara cea rea a vrut şi ea să se plimbe călare pe Tragempinge. Într-o zi încălecă pe el şi începu să-l înghiontească cu umbrela:

— Mînă mai repede, măgar cu două capete!

Tragempınge se mînie, urcă în fugă pe stînca cea mai înaltă de pe ţărm şi o azvîrli pe Varvara în mare.

— Ajutor! Ajutor! strigă Varvara.

Dar nimeni nu se grăbea s-o salveze.

— Avva, Avva, dragă Avva! Ajută-mă să ies la mal! strigă ea.

Dar Avva-i răspunse:

— Hîrrr!...

În limba animalelor asta înseamnă: „Nu vreau să te salvez, fiindcă eşti rea şi ticăloasă!"

Prin apropiere plutea corabia bătrînului căpitan Robinson. El aruncă Varvarei o frînghie şi o scoase din apă. Tocmai atunci pe ţărm trecea doctorul Aumădoare cu animalele sale.

— Du-o undeva cît mai departe! strigă el căpitanului

Robinson. Nu vreau să mai stea în casa mea și să-mi chinuiască animalele.

Căpitanul Robinson o duse departe-departe, pe o insulă pustie, unde nu mai supăra pe nimeni.

Doctorul Aumădoare trăia fericit în căsuța lui și din zori și pînă-n seară vindeca păsări și animale, care veneau la el din toate colțurile lumii.

Astfel au trecut trei ani și cu toții erau fericiți.

Partea a doua

PENTA ȘI PIRAȚII MĂRILOR

PEȘTERA

Doctorului Aumădoare îi plăcea să se plimbe.

Seară de seară, după ce termina cu treaba, își lua umbrela și pornea cu animalele sale să se plimbe undeva pe cîmp sau în pădure.

Alături de el pășea Tragempinge, înainte alerga rața Kika, în urmă veneau cîinele Avva și purcelușul Groh-Groh, iar pe umărul doctorului stătea bătrîna bufniță Bumba.

Uneori mergeau foarte departe, iar cînd doctorul obosea, încăleca pe Tragempinge, care îl purta voios pe dealuri și prin lunci.

Odată, pe cînd se plimbau, zăriră pe țărmul mării o peșteră. Vrură să intre, dar peștera era încuiată. De ușă atîrna un lacăt mare.

— Ce credeți, zise Avva, ce-o fi ascuns în peștera asta?

— Pesemne, turtă dulce, răspunse Tragempinge, căruia cel mai mult pe lume îi plăcea turta dulce.

— Nu, zise Kika. Acolo sînt bomboane și nuci.

— Ba nu, zise Groh-Groh. Acolo sînt mere, ghindă, sfeclă și morcovi.

— Trebuie să găsim cheia, zise doctorul. Mergeți și căutați cheia.

Animalele se răspîndiră care încotro și începură să caute cheia peșterii. Scotociră fiecare tufiș, cotrobăiră sub fiecare piatră, dar nu găsiră cheia nicăieri.

Atunci se îmbulziră iarăși în fața ușii încuiate și se uitară pe gaura cheii. Dar în peșteră era întuneric și nu se vedea nimic. Deodată bufnița Bumba zise:

— Tăcere! Mi se pare că în peșteră e o vietate. Acolo e un om ori un animal.

Toți își ciuliră urechile, dar nu auziră nimic.

Doctorul zise către bufniță:

— Mi se pare că te-ai înșelat. Eu nu aud nimic.

— Cred și eu! zise bufnița. Nici nu poți să auzi. Urechile mele aud mai bine ca ale voastre.

— Da, spuseră animalele. Noi nu auzim nimic.

— Dar eu aud, zise bufnița.

— Și ce-auzi? întrebă doctorul Aumădoare.

— Aud cum un om și-a băgat mîna în buzunar.

— Iaca minune! rosti doctorul. Nici nu știam că ai un auz așa de grozav. Ascultă iar și spune ce mai auzi.

— Aud cum acestui om i se rostogolește o lacrimă pe obraz.

— Lacrimă! strigă doctorul. Lacrimă! Nu cumva, acolo, dincolo de ușa asta, plînge cineva? Trebuie să-l ajutăm pe acest om. Pesemne că are un mare necaz. Nu-mi place cînd cineva plînge. Dați-mi toporul să sparg ușa.

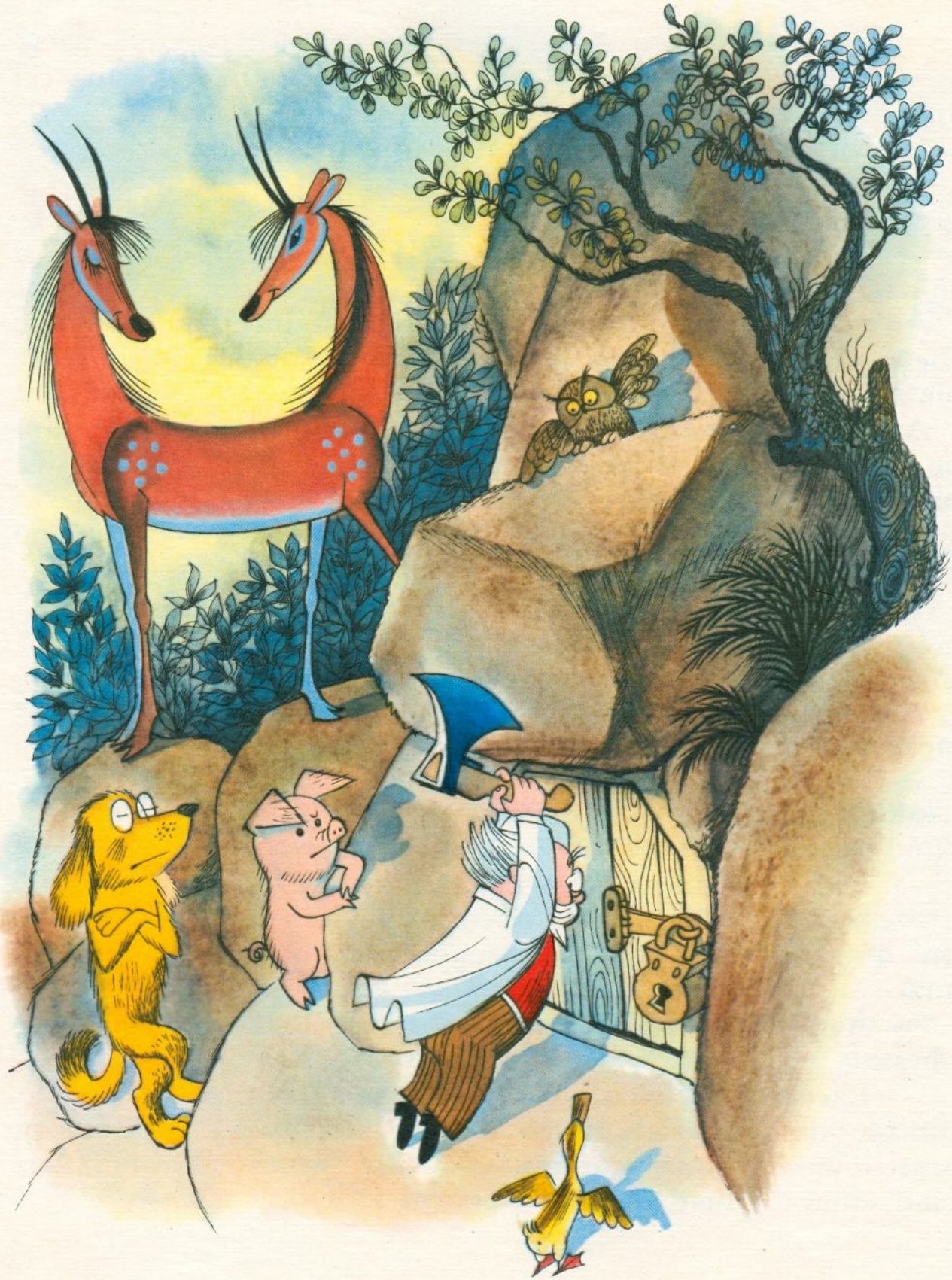

PENTA

Tragempinge dădu fuga acasă și aduse doctorului un topor ascuțit. Doctorul își luă avînt și izbi cu toată puterea în ușa încuiată. O dată! Și-nc-o dată! Ușa se sfărîmă în bucăți și doctorul intră în peșteră. Peștera era întunecoasă, rece și umedă. Și ce urît mirosea!

Doctorul aprinse un chibrit. Vai, cît era de urît și de murdar aici! Nici măcar o masă, o bancă, un scaun! Pe jos — o grămadă de paie putrede, iar pe paie ședea un băiețel și plîngea.

Văzîndu-l pe doctor și pe animalele sale, băiatul se sperie și începu să plîngă și mai tare. Dar cînd văzu fața blîndă a doctorului, încetă să mai plîngă și spuse:

— Dumneata nu ești pirat, nu-i așa?

— Nu, nu sînt pirat! spuse doctorul rîzînd. Sînt doctorul Aumădoare. Semăn eu a pirat?

— Nu! răspunse băiatul. Deși ai topor, eu nu mă tem de dumneata. Bună ziua! Pe mine mă cheamă Penta. Nu l-ai văzut cumva pe tata?

— Nu, răspunse doctorul. Unde putea să dispară? Cine e tatăl tău? Povestește-ne!

— Tata e pescar, vorbi Penta. Ieri am ieșit în larg să pescuim. Numai noi doi în barca noastră pescărească. Pe neașteptate, am fost atacați de tîlharii mărilor, care ne-au luat în captivatate. Voiau ca tata să se facă pirat și împreună cu ei să tîlhărească, să jefuiască și să scufunde corăbii. Dar tata n-a vrut să se facă pirat. „Eu sînt pescar cinstit și nu vreau să fiu tîlhar!" le-a zis el. Atunci piraților s-au mîniat cumplit, l-au luat și l-au dus nu se știe unde, iar pe mine m-au încuiat în peștera asta. De atunci nu l-am mai văzut pe tata. Unde-o fi? Ce-or fi făcut cu el? Pesemne l-au aruncat în mare și s-a înecat!

Doctorul aprinse un chibrit. Vai,

cît era de urît şi de murdar aici !

Băiatul se puse iarăşi pe plîns.

— Nu mai plînge! îi zise doctorul. Lacrimile n-au nici un rost. Mai bine să chibzuim cum am putea să-l scăpăm pe tatăl tău din mîna tîlharilor. Ia spune-mi, cum arată el?

— Are părul roşcat şi o barbă lungă, tot roşcată.

Doctorul Aumădoare o chemă pe raţa Kika şi-i spuse încetişor la ureche:

— Ceari-bari, ceava-ceam!

— Ciuca-ciuc! răspunse Kika.

— Ce hazliu vorbeşti dumneata, rosti băiatul, auzind această discuţie. N-am înţeles nici un cuvînt.

— Cu animalele mele vorbesc pe limba lor. Ştiu limba animalelor, spuse doctorul Aumădoare.

— Şi ce i-aţi spus raţei?

— I-am spus să-i cheme pe delfini.

DELFINII

Raţa dădu fuga pe malul mării şi strigă cu glas tare:

— Hei, delfinilor, veniţi încoace! Vă cheamă doctorul Aumădoare.

Delfinii se apropiară numaidecît de ţărm.

— Să trăieşti, doctore! strigară ei. Cu ce-ţi putem fi de folos?

— S-a întîmplat o nenorocire, zise doctorul. Ieri dimineaţă, piraţii au atacat un pescar, l-au bătut şi pesemne că l-au aruncat în apă. Mă tem că s-a înecat. Vă rog să scotociţi peste tot, poate îl găsiţi pe fundul mării.

— Dar cum arată? întrebară delfinii.

— E roşcovan, răspunse doctorul. Are părul roşcat şi o barbă lungă, roşcată. Vă rog mult, căutaţi-l!

— Bine, ziseră delfinii. Sîntem bucuroşi să îndeplinim rugămintea doctorului nostru drag. O să scotocim toată marea, o să întrebăm toţi racii şi toţi peştii. Dacă pescarul cel roşcovan s-a înecat, o să-l găsim şi mîine în zori o să-ţi dăm de ştire.

Delfinii se îndepărtară de ţărm şi se apucară să-l caute pe pescar. Scotociră marea de-a lungul şi de-a latul, coborîră la fund, căutară sub fiecare piatră, întrebară pe toţi racii şi pe toţi peştii, dar nicăieri nu dădură de urma celui înecat.

În zori se apropiară de ţărm şi-i spuseră doctorului Aumădoare:

— Nu l-am găsit nicăieri pe pescarul tău. L-am căutat toată noaptea, dar n-am dat de el în adîncul mării.

Băieţelul se bucură tare mult cînd auzi spusele delfinilor.

— Înseamnă că tata trăieşte! Trăieşte! Trăieşte! strigă el, sărind şi bătînd din palme.

— Bineînţeles că trăieşte, zise doctorul. O să-l găsim negreşit!

Apoi urcă băieţelul pe Tragempinge, care îl plimbă multă vreme pe ţărmul nisipos al mării.

VULTURII

Dar Penta rămînea mereu trist. Nici plimbarea călare pe Tragempinge nu-l înveselise. După un răstimp îl întrebă pe doctor:

— Cum o să-l găseşti pe tatăl meu?

— O să strig vulturii, zise doctorul. Vulturii au ochi foarte ageri, ei văd departe-departe. Cînd zboară în înaltul

cerului, ei văd orice gîză care se tîrăşte pe pămînt. O să-i rog să cerceteze întreg pămîntul, toate pădurile, toate cîmpiile şi munţii, toate oraşele, toate satele. Pretutindeni o să-l caute pe tatăl tău.

— Ce înţelept eşti! zise Penta. Ai chibzuit totul de minune. Strigă-i mai repede pe vulturi!

Doctorul strigă vulturii, şi vulturii se înfăţişară neîntîrziat.

— Să trăieşti, doctore! Cu ce-ţi putem fi de folos?

— Zburaţi spre toate zările să-l găsiţi pe pescarul cel roşcovan cu barba lungă, roşcată.

— Bine, spuseră vulturii. Pentru doctorul nostru drag o să facem tot ce-i cu putinţă. O să zburăm sus de tot şi o să cercetăm întreg pămîntul, toate pădurile şi cîmpiile, toţi munţii, toate oraşele şi satele şi-o să ne facem luntre şi punte să-l găsim pe pescarul tău.

Şi zburară sus de tot, peste păduri şi cîmpii, peste munţi. Scrutară cu agerime întreg pămîntul, doar-doar l-or zări undeva pe pescarul cel roşcovan, cu barba mare, roşcată.

A doua zi, vulturii se înfăţişară doctorului:

— Am cercetat întreg pămîntul, dar nici urmă de pescar. Dacă noi nu l-am zărit, înseamnă că nu se află pe pămînt!

CÎINELE AVVA CAUTĂ PESCARUL

— Ce-i de făcut? întrebă Kika. Trebuie negreşit să-l găsim pe pescar. Penta plînge întruna, nu mai mănîncă, nu mai bea. E tare amărît fără tatăl lui.

— Dar cum să-l găsim? întrebă Tragempinge. Nici vulturii

n-au fost în stare să dea de el. Înseamnă că nimeni n-o să-l găsească.

— Nu-i adevărat! zise Avva. E drept că vulturii sînt păsări înțelepte și au ochi foarte ageri, dar numai un cîine e în stare să caute un om. Dacă vreți să găsiți un om, rugați un cîine și-o să-l găsească fără doar și poate!

— De ce-i nedreptățești pe vulturi? zise Groh-Groh către Avva. Crezi că lor le-a fost ușor să dea roată pămîntului într-o singură zi, să cerceteze toți munții, toate pădurile și cîmpiile? Tu ai stat tolănit pe nisip, ca un trîntor, pe cînd ei au asudat din greu căutîndu-l.

— Cum îndrăznești să mă faci trîntor? se mînie Avva. Tu știi că, dacă vreau, în trei zile îl găsesc pe pescar?

— Foarte bine! Găsește-l! zise Groh-Groh. De ce nu-l găsești? Găsește-l... Dar n-o să găsești pe nimeni, numai lauda-i de tine!

Și Groh-Groh începu să rîdă.

— Va să zică, după părerea ta, eu sînt un lăudăros? strigă Avva supărat. Bine, o să vedem noi!

Zicînd acestea, dădu fuga la doctor.

— Doctore, spuse el. Roagă-l pe Penta să-mi dea un lucru, de orice fel, pe care tatăl lui l-a ținut în mînă.

Doctorul îl întrebă pe băiețaș:

— N-ai cumva vreun lucru pe care tatăl tău l-a ținut în mînă?

— Uite asta, zise băiatul, scoțînd din buzunar o batistă roșie.

Cîinele se apropie de batistă și începu s-o miroase cu nesaț.

— Miroase a tutun și-a scrumbie, rosti el. Tatăl lui fuma pipă și mînca scrumbii olandeze din cele mai bune. Asta mi-e de-ajuns... Doctore, spune-i băiatului că n-o să treacă

nici trei zile şi-o să-l găsesc pe tatăl lui. Acum o să mă sui pe dealul cel înalt.

— Dar s-a făcut noapte, zise doctorul. Nu-l poţi căuta pe întuneric.

— N-are nimic, zise cîinele. Îi cunosc mirosul şi asta mi-e de ajuns. Pot să adulmec şi pe întuneric.

Cîinele urcă degrabă pe dealul cel înalt.

— Astăzi vîntul bate dinspre nord, grăi el. Ia să vedem a ce miroase. Zăpadă... şubă udă... Încă o şubă udă... lupi... foci... pui de lup... fum... mesteacăn...

— Tu simţi, într-adevăr, toate aceste mirosuri într-un simplu vînticel? întrebă doctorul.

— De bună seamă, răspunse Avva. Toţi cîinii au un nas nemaipomenit. Orice căţeluş simte mirosuri pe care voi, oamenii, nu le puteţi simţi vreodată.

Cîinele începu iarăşi să miroasă. Multă vreme nu scoase nici un cuvînt. În sfîrşit, spuse:

— Urşi albi... reni... ciupercuţe de pădure... gheaţă... zăpadă, zăpadă... şi... şi... şi...

— Turtă dulce? întrebă Tragempinge.

— Nu, nu turtă dulce, răspunse Avva.

— Nuci? întrebă Kika.

— Nu, nici nuci, răspunse Avva.

— Mere? întrebă Groh-Groh.

— Nici mere, răspunse Avva. Nici nuci, nici turtă dulce, nici mere, ci conuri de brad. Înseamnă că pescarul nu se află la miazănoapte. Să aşteptăm pînă să sufle vîntul de la miazăzi.

— Nu te cred, zise Groh-Groh. Toate nu sînt decît scorneli. Baţi cîmpii. Nu simţi nici un miros.

— Dacă nu taci odată, te muşc de coadă! strigă Avva.

— Linişte! zise doctorul Aumădoare. Sfîrşiţi cu cearta!... Dragă Avva, văd că ai într-adevăr un nas nemaipomenit. Să aşteptăm pînă se schimbă vîntul. Acum e timpul să plecăm

acasă. Penta tremură întruna şi plînge. Îi e frig. Trebuie să-i dăm să mănînce. Tragempinge, lasă-te în jos. Tu, Penta, încalecă! Avva, Kika, haideţi după mine!

AVVA CAUTĂ ÎNTRUNA

A doua zi, dis-de-dimineaţă, Avva se sui iarăşi pe dealul cel înalt şi începu să miroasă vîntul. Vîntul sufla dinspre miazăzi. Avva mirosi multă vreme, apoi, în sfîrşit, vorbi:

— Miroase a papagali, a palmieri, a maimuţe, a trandafiri, a struguri şi a şopîrle. Dar a pescar nu miroase.

— Mai încearcă puţin! zise Bumba.

— Miroase a girafe, a broaşte ţestoase, a struţi, a nisip fierbinte, a piramide... Dar a pescar nu miroase.

— N-o să-l găseşti pe pescar niciodată! spuse Groh-Groh rîzînd. Te-ai lăudat de pomană!

Avva nu răspunse. În zorii zilei următoare se sui din nou pe dealul cel înalt şi mirosi pînă se lăsă întunericul. Tîrziu o porni spre casă şi se duse să-l trezească pe doctor, care dormea alături de Penta.

— Scoală! strigă el. Scoală! L-am găsit pe pescar! Trezeşte-te odată! Destul cu somnul! Mă auzi? L-am găsit pe pescar! Simt mirosul lui! Da, da! Vîntul miroase a tutun şi a scrumbie!

Doctorul se trezi şi o porni în fugă pe urmele cîinelui.

— Dinspre mare bate vîntul de apus, strigă cîinele, şi eu simt mirosul pescarului! E dincolo, pe celălalt ţărm al mării. Repede, să plecăm repede într-acolo!

Avva lătra în gura mare. Toate animalele o luară la goană spre vîrful dealului. Înaintea tuturor alerga Penta.

Doctorul urcă pe punte împreună cu Pe

ta şi animalele, apoi porniră în largul mării.

— Dă fuga la căpitanul Robinson, strigă Avva către doctor, şi roagă-l să-ţi dea corabia! Iute, că altfel o să fie prea tîrziu!

Doctorul o rupse numaidecît la fugă spre locul unde se afla corabia căpitanului Robinson.

— Să trăieşti, căpitane Robinson! strigă doctorul. Fii atît de bun şi împrumută-mi corabia ta! Trebuie să plec din nou pe mare cu o treabă importantă.

— Cu plăcere, zise căpitanul Robinson. Dar bagă de seamă să nu nimereşti în calea piraţilor. Piraţii sînt cei mai necruţători tîlhari! Pe tine o să te ducă în captivitate, iar corabia o s-o scufunde sau o să-i dea foc...

Dar doctorul nu mai auzi ce-i spusese căpitanul Robinson. Urcă pe punte împreună cu Penta şi animalele, apoi porni în largul mării.

De cum se sui pe punte, Avva strigă doctorului:

— Zaxara! Zaxara! Xu!

În limba cîinilor asta înseamnă: „Ia seama la nasul meu! La nasul meu! încotro întorc nasul, într-acolo să cîrmeşti corabia".

Doctorul desfăşură toate pînzele şi corabia începu să alunece pe valuri cu mare iuţeală.

— Mai iute, mai iute! strigă cîinele.

De pe punte, animalele priveau drept înainte, doar-doar l-or zări pe pescar.

Dar Penta nu credea că tatăl lui ar mai putea fi găsit. Stătea cu capul plecat şi plîngea.

Se lăsă seara şi se făcu întuneric. Raţa Kika zise către cîine:

— Degeaba, Avva, n-o să-l găseşti pe pescar! Îmi pare rău de bietul Penta, dar n-avem ce face, trebuie să ne întoarcem acasă.

Apoi îi spuse doctorului:

— Doctore, doctore! Întoarce corabia! Nici de data asta

n-o să-l găsim pe pescar.

Deodată, bufnița Bumba, care stătea pe catarg și privea înainte, strigă:

— Departe-departe zăresc o stîncă, uite colo, în fața mea!

— Iute, într-acolo! strigă cîinele. Pescarul e pe stîncă. Îi simt mirosul... E acolo!

Curînd toți zăriră stînca ce răsărea din mare. Doctorul cîrmi corabia spre stîncă.

Dar pescarul nu se vedea nicăieri.

— Știam eu că Avva n-o să găsească pescarul! zise Groh-Groh, rîzînd. Nu pricep cum de-a putut doctorul să dea crezare unui asemenea lăudăros.

Doctorul se cățără pe stîncă și începu să-l strige pe pescar. Dar nu-i răspunse nimeni.

— Ghin-ghin! strigară Bumba și Kika.

În limba animalelor „ghin-ghin" înseamnă „hei".

Dar se auzea numai vîntul care șuiera deasupra apei și valurile care se spărgeau de pietre, mugind.

L-A GĂSIT

Pescarul nu era pe stîncă. Avva sări de pe corabie și începu să cutreiere pe stîncă încolo și-ncoace, mirosind orice crăpătură. Deodată începu să latre în gura mare.

— Chindele! Nop! strigă el. Chindele! Nop!

În limba animalelor asta înseamnă: „Aici, aici! Doctore, vino aici!"

Doctorul o porni pe urmele cîinelui.

Lîngă stîncă era o insuliță. Avva o pornise într-acolo. Doctorul se ținea după el pas cu pas. Avva alerga încolo

şi-ncoace şi deodată sări într-o groapă. În groapă era întuneric beznă. Doctorul coborî în groapă şi aprinse felinarul. Şi ce să vezi? Pe fundul gropii zăcea un om roşcovan, tare slab şi palid la faţă.

Era tatăl lui Penta.

Doctorul îl trase de mînecă, zicînd:

— Ridică-te, te rog. Cît te-am mai căutat! Avem mare nevoie de dumneata!

Crezînd că-i vreun pirat, omul strînse pumnii şi zise:

— Pleacă de-aici, tîlharule! O să mă apăr pînă la ultima picătură de sînge!

Dar cînd văzu faţa blîndă a doctorului, adăugă:

— Bag de seamă că dumneata nu eşti pirat. Dă-mi ceva de mîncare. Sînt mort de foame.

Doctorul îi întinse pîine şi brînză. Omul mîncă totul, pînă la cea din urmă fărîmitură, şi se sculă în picioare.

— Cum ai ajuns aici? întrebă doctorul.

— M-au aruncat piraţii cei răi, oameni cruzi şi sîngeroşi. M-au lăsat să mor de foame şi de sete. Mi-au luat feciorăşul drag şi l-au dus nu se ştie unde. Nu ştiţi cumva unde-o fi feciorul meu?

— Cum îl cheamă pe feciorul dumitale? întrebă doctorul.

— Penta, răspunse pescarul.

— Vino cu mine, zise doctorul, ajutîndu-l pe pescar să iasă din groapă.

Cîinele Avva o luă înainte.

De pe corabie, Penta îl văzu pe tatăl său venind spre el şi-i ieşi în întîmpinare, strigînd:

— L-au găsit! L-au găsit! Ura!

Cu toţii rîseră bucuroşi şi bătură din palme cîntînd:

— Cinste ţie, brava,
Viteazule Avva!

Numai Groh-Groh stătea deoparte trist și ofta.

— Iartă-mă Avva, că am rîs de tine și te-am făcut lăudăros, zise el.

— Bine, te iert, răspunse Avva. Dar dacă o să mai rîzi vreodată de mine, o să te muşc de coadă.

Doctorul îi duse pe pescar și pe fiul lui acasă, în satul lor.

Cînd corabia se apropie de țărm, doctorul zări pe mal o femeie. Era mama lui Penta, pescărița. Douăzeci de zile și douăzeci de nopți a stat pe țărm, privind departe, în largul mării, doar-doar i-o vedea pe băiatul și pe bărbatul ei întorcîndu-se acasă.

Zărindu-l pe Penta, se repezi la el și începu să-l sărute.

Îl sărută pe Penta, îl sărută pe pescarul cel roșcovan, îl sărută pe doctor și îi era atît de recunoscătoare lui Avva, încît vru să-l sărute și pe el.

Avva însă o zbughi într-un tufiș, mîrîind supărat:

— Ce prostie! nu pot să sufăr cînd cineva mă sărută! Dacă ține cu tot dinadinsul, n-are decît să-l pupe pe Groh-Groh.

Dar Avva numai se prefăcea că e supărat. De fapt și el era fericit.

Seara, doctorul zise:

— Acum rămîneți cu bine! E timpul să plecăm acasă!

— Ba nu, strigă pescărița, trebuie să mai rămîneți, sînteți oaspeții noștri! O să prindem peşte, o să coacem plăcinte și lui Tragempinge o să-i dăm turtă dulce.

— Eu aș mai rămîne bucuros încă o zi, spuse Tragempinge, zîmbind cu amîndouă gurile deodată.

— Și eu! strigă Kika.

— Și eu! îi ține isonul Bumba.

— Foarte bine! zise doctorul. Atunci rămîn și eu cu ei, să vă fim oaspeți.

Și porni cu toate animalele sale în ospeție la pescar și la pescăriță.

AVVA PRIMEȘTE UN DAR

Doctorul intră în sat călare pe Tragempinge. Cînd trecură pe ulița mare, toți oamenii îi salutară strigînd:

— Trăiască doctorul cel bun!

În piață îi ieșiră înainte școlarii din sat și îi dădură un buchet de flori minunate.

Pe urmă apăru un pitic, făcu o plecăciune și spuse:

— Aș vrea să-l văd pe Avva.

Piticul se numea Bambuco. Era cel mai bătrîn păstor din satul acela. Toți îl iubeau și îl respectau.

Avva se apropie de el, dînd din coadă.

Bambuco scoase din buzunar o zgardă foarte frumoasă.

— Dragă Avva! rosti el solemn. Locuitorii satului nostru îți dăruiesc această zgardă frumoasă, pentru că l-ai găsit pe pescarul răpit de pirați.

Avva dădu din coadă și zise:

— Ceaca!

Poate vă mai aduceți aminte că în limba animalelor asta înseamnă: „Mulțumesc!"

Cu toții admirară zgarda pe care era scris cu litere mari:

Lui Avva — cîinele cel mai înțelept,
cel mai bun și cel mai viteaz.

Trei zile a rămas Aumădoare oaspetele părinților lui Penta. Tot timpul au dus-o într-o veselie. Tragempinge mesteca din zori și pînă-n noapte turtă dulce făcută cu miere, Penta cînta la vioară, iar Groh-Groh și Bumba dansau. Dar sosi și vremea plecării.

— Rămîneți cu bine! zise doctorul către pescar și pescăriță. Apoi încălecă pe Tragempinge și se îndreptă spre corabie.

Tot satul ieşi să-l petreacă.

— Mai bine ai rămîne la noi! spuse piticul Bambuco. Acum, pe mare bîntuie piraţii. O să dea năvală asupra ta şi-o să te prindă şi pe tine şi pe animalele tale.

— Nu mă tem de piraţi! îi răspunse doctorul. Am o corabie foarte iute. O să ridic toate pînzele şi piraţii n-o să mă poată ajunge!

Zicînd acestea, doctorul se depărtă de ţărm.

Toţi fluturau batistele şi strigau „ura".

PIRAŢII

Corabia sălta cu iuţeală pe valuri. În cea de a treia zi, călătorii zăriră în depărtare o insulă pustie. Pe insulă nu se vedeau nici copaci, nici animale, nici oameni — numai nisip şi stînci uriaşe. Dar acolo, dincolo de stînci, se ascundeau piraţii cei fioroşi. Cînd vreo corabie trecea pe lîngă insula lor, o atacau, jefuiau şi omorau oamenii, iar corabia o scufundau. Erau foarte mînioşi pe doctor, pentru că le răpise pe pescarul cel roşcovan şi pe Penta şi îl pîndeau de multă vreme.

Piraţii aveau o corabie mare, ascunsă după o stîncă uriaşă.

Doctorul nu-i văzu nici pe piraţi, nici corabia lor. Se plimba pe punte cu animalele sale. Era o zi frumoasă, soarele strălucea puternic. Doctorul se simţea tare fericit. Deodată, purcelușul Groh-Groh zise:

— Ia uitaţi-vă, ce corabie o fi acolo?

Doctorul se uită şi văzu că dinspre insulă se îndrepta spre ei o corabie neagră, cu pînze negre ca smoala, ca funinginea.

— Nu prea-mi plac mie pînzele astea! zise purcelușul. De ce nu sînt albe, și sînt negre? Numai corăbiile piraților au pînze negre.

Groh-Groh ghicise: pe corabia cu pînze negre se aflau pirații cei necruțători. Aveau de gînd să-l ajungă pe doctorul Aumădoare și să se răzbune crunt pentru că îi scăpase din ghearele lor pe pescar și pe Penta.

— Iute! strigă doctorul. Ridicați grabnic toate pînzele!

Dar pirații erau din ce în ce mai aproape.

— Ne ajung! strigă Kika. Sînt foarte aproape. Le văd fețele fioroase! Ce ochi răi au!... Ce-o să ne facem? Încotro s-o apucăm? Îndată o să dea năvală asupra noastră și-o să ne azvîrle în mare!

— Priviți! zise Avva. Vedeți cine stă la cîrmă? Nu-l recunoașteți? E banditul de Barmaleus! Într-o mînă ține sabia, în alta pistolul. Vrea să ne taie, să ne împuște, să ne nimicească!

Dar doctorul spuse zîmbind:

— Nu vă temeți, dragii mei, n-o să izbutească. Am născocit un plan grozav. Vedeți rîndunica ce zboară deasupra valurilor? Ea o să ne ajute să scăpăm de tîlhari, zise el, apoi strigă tare: Na-za-se! Na-za-se! Caraciui! Carabun! În limba animalelor asta înseamnă: „Rîndunico! Rîndunico! Sîntem urmăriți de pirați. Vor să ne ucidă și să ne-azvîrle în mare!"

Rîndunica se lăsă în zbor pe corabie.

— Ascultă, rîndunico, trebuie să ne ajuți! zise doctorul. Carafu, marafu, duk!

În limba animalelor asta înseamnă: „Zboară degrabă și cheamă cocorii!"

Rîndunica zbură și într-o clipă se întoarse cu cocorii.

— Să trăiești, doctore Aumădoare! strigară cocorii. Nu fi necăjit, te scoatem noi din încurcătură!

Cocorii erau mulți și zburau cu mare iuțeală, trăgînd

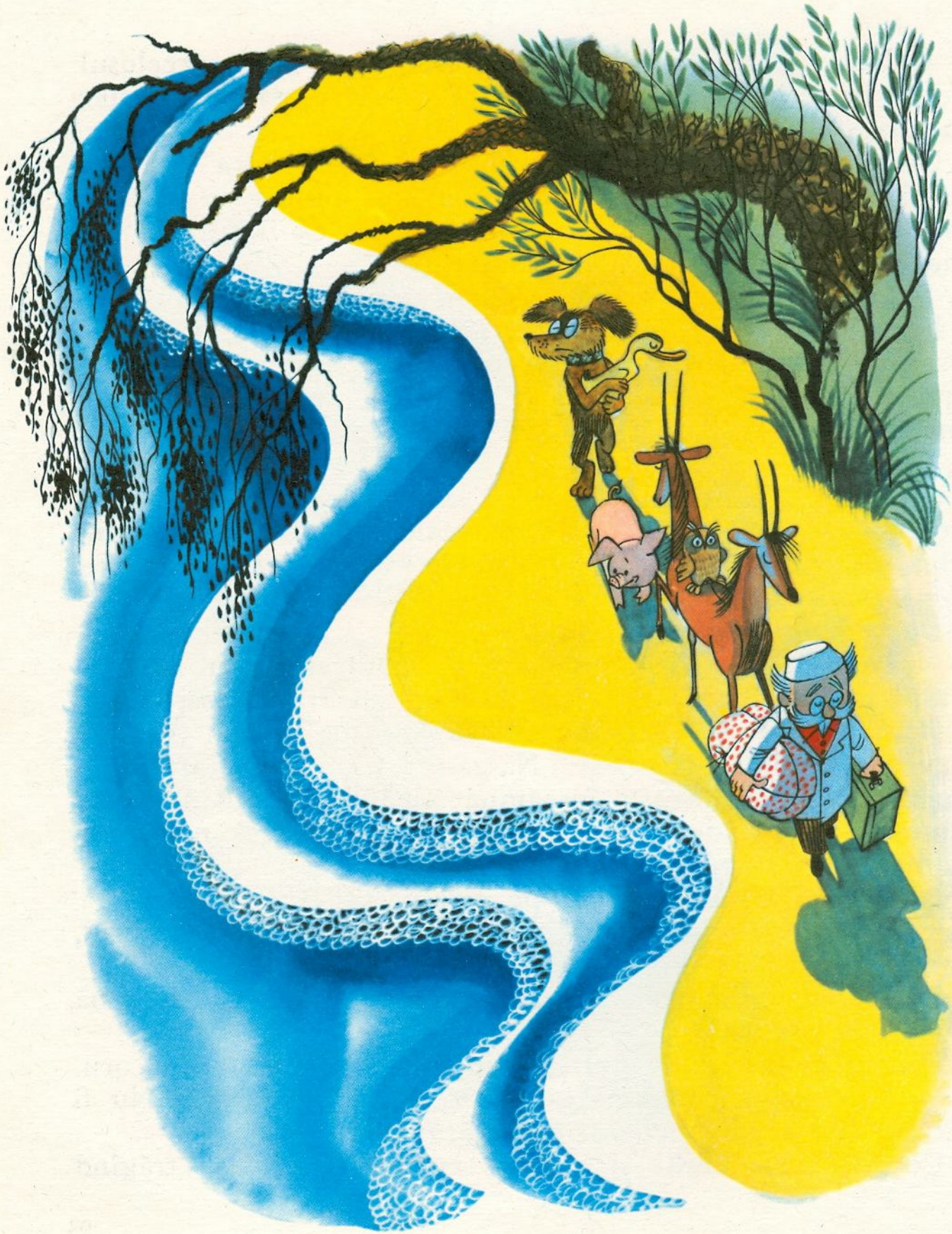

corabia după ei. Corabia zbura şi ea ca săgeata. Doctorul fu nevoit chiar să-şi ţină pălăria cu mîna, să nu i-o ia vîntul.

Animalele priviră îndărăt şi văzură că vasul cu pînzele negre, al piraţilor, rămăsese departe în urmă.

— Vă mulţumesc, cocorilor! strigă doctorul. Voi ne-aţi scăpat de piraţi. De nu eraţi voi, acum zăceam pe fundul mării.

DE CE AU FUGIT ŞOBOLANII?

Cocorilor nu le era uşor să tragă după ei corabia cea grea. După cîteva ceasuri obosiră atît de tare, că erau gata-gata să se prăbuşească în apă. Atunci, traseră corabia la mal, îşi luară rămas bun de la doctor şi zburară spre meleagurile lor natale.

Numaidecît lîngă doctor veni bufniţa Bumba, care zise:

— Ia te uită, colo, pe punte, s-au strîns şobolanii! Sar de pe corabie în mare şi înoată unul după altul spre mal!

— Foarte bine! răspunse doctorul. Mie nu-mi plac şobolanii, că sînt răi şi nesuferiţi.

— Nu, asta-i semn rău! spuse Bumba oftînd. Căci şobolanii trăiesc jos, în cală, şi de cum apare o spărtură pe fundul corăbiei, ei sînt primii care o văd, sar în apă şi înoată drept spre mal. Iaca, ascultă cu urechile tale ce vorbesc între ei.

Tocmai atunci din cală urcau doi şobolani. Unul mai bătrîn îi spunea celui mai tînăr:

— Ieri seară, cînd să mă duc în ascunzătoarea mea, bag de seamă că dintr-o crăpătură ţîşneşte apa. „Ei", mi-am zis, „trebuie să-mi iau tălpăşiţa. Mîine corabia asta

–Să ne aşezăm aici ca să ne odihnim, sp

u se doctorul. Şi să chibzuim ce-avem de făcut.

o să se scufunde". Șterge-o și tu pînă nu-i prea tîrziu

Apoi amîndoi șobolanii se aruncară în apă.

— Da, așa e, strigă doctorul. Mi-am adus aminte! Șobolanii fug întotdeauna de pe corabia care se scufundă. Trebuie să părăsim corabia numaidecît, altfel o să ne înecăm cu ea! După mine! Iute! Iute!

Își strînse lucrurile și sări grabnic pe mal. Animalele îl urmară fără întîrziere. Merseră multă vreme pe țărmul nisipos, pînă îi ajunse oboseala.

— Să ne așezăm aici ca să ne odihnim, spuse doctorul. Și să chibzuim ce-avem de făcut.

— Oare ne-a fost dat să rămînem aici toată viața? grăi Tragempinge și începu să plîngă.

Lacrimi mari i se rostogoleau din toți cei patru ochi ai lui.

Toate animalele se porniră pe plîns împreună cu el, căci tare ar mai fi vrut să se întoarcă acasă.

Deodată apăru în zbor rîndunica.

— Doctore, doctore! strigă ea. S-a întîmplat o mare nenorocire: piraților ți-au luat corabia!

Doctorul sări în picioare.

— Și ce vor să facă cu corabia mea? întrebă el.

— Vor s-o jefuiască, răspunse rîndunica. Nu mai sta, aleargă repede și pune-i pe fugă!

— Nu, zise doctorul, zîmbind voios. Nu trebuie alungați. N-au decît să călătorească pe corabia mea. N-o să ajungă prea departe, o să vezi! Mai bine haidem, pînă nu bagă de seamă, să luăm în schimb corabia lor. Haideți să fugim cu corabia piraților!

Doctorul o porni de-a lungul țărmului. După el venea Tragempinge și toate celelalte animale.

Iată și corabia piraților.

Era pustie! Toți pirații erau pe corabia lui Aumădoare.

— Sst! Tăcere, nu faceți gălăgie! zise doctorul. Să ne strecurăm încetișor pe corabia piraților, ca să nu ne vadă numeni!

NECAZ DUPĂ NECAZ

Animalele urcară în tăcere pe corabie, ridicară pe nesimțite pînzele cele negre și corabia porni încetișor pe valuri. Piraților nu observaseră nimic.

Deodată dădură de un mare necaz.

Totul se întîmplă din pricină că Groh-Groh răcise. În clipa cînd doctorul se străduia să treacă neauzit pe lîngă pirați, Groh-Groh strănută zgomotos. O dată, de două ori, de trei ori.

Piraților auziră că cineva strănută. Ieșiră pe punte și văzură că doctorul le răpise corabia.

— Stai! Stai! strigară ei și porniră în urmărirea lor. Doctorul desfășură toate pînzele. Ziceai că piraților o să-l ajungă din clipă în clipă. Dar corabia aluneca mereu înainte și încet-încet piraților rămaseră în urmă.

— Ura! Sîntem salvați! strigă doctorul.

Dar tocmai atunci, Barmaleus, cel mai fioros pirat, ridică pistolul și trase. Glonțul îl nimeri pe Tragempinge în piept. Tragempinge se poticni și căzu în apă.

— Doctore, ajutor! Mă înec!

— Sărmanul de tine! strigă doctorul. Tragempinge, rezistă încă puțin în apă! O să te scot numaidecît!

Doctorul opri corabia și-i aruncă lui Tragempinge o frînghie.

Tragempinge prinse frînghia cu dinții. Doctorul trase animalul rănit pe punte, îi legă rana și porni din nou la drum.

Dar era prea tîrziu: piraţii se apropiau cu toate pînzele sus.

— În sfîrşit, o să te prindem! strigară ei. Pe tine şi pe toate dobitoacele tale! Colo pe catarg stă o răţuşcă grozavă! Curînd o s-o punem la frigare. Ha-ha, o să iasă o friptură pe cinste! O să frigem şi purcelul. De mult n-am mîncat o şunculiţă! Diseară o să mîncăm cotlete de porc. Ha-ha-ha! Iar pe tine, doctoraşule, o să te aruncăm în mare, pradă rechinilor cu dinţii ascuţiţi.

Auzind aceste cuvinte, Groh-Groh se puse pe plîns.

— Vai, sărmanul de mine! se văita el. Nu vreau să fiu fript şi mîncat de piraţi!

Avva începu şi el să plîngă, îi părea rău de doctor:

— Nu vreau să-l înghită rechinii!

DOCTORUL E SALVAT!

Numai bufniţa Bumba nu se sperie de piraţi. Ea vorbi calmă către Avva şi Groh-Groh:

— Ce proşti sînteţi! De ce vă temeţi? Nu ştiţi că vasul cu care ne urmăresc piraţii o să se scufunde curînd? Aţi uitat ce-a spus şobolanul? A zis că astăzi corabia o să se scufunde negreşit. Are o spărtură mare şi e plină cu apă. Atunci de ce vă e frică? Piraţii o să se-nece, iar noi o să scăpăm teferi şi nevătămaţi.

Dar Groh-Groh nu contenea cu plînsul.

— Pînă s-or îneca, piraţii au vreme să ne frigă şi pe mine şi pe Kika! zicea el.

Între timp, piraţii se apropiaseră tot mai mult. În faţă, la provă, stătea Barmaleus, şeful piraţilor. Fluturîndu-şi sabia, striga în gura mare:

— Hei, doctor de maimuțe! N-o să mai apuci să lecuiești maimuțele. Curînd o să te-azvîrlim în mare, unde o să te înghită rechinii!

Drept răspuns, doctorul strigă:

— Ai grijă, Barmaleus, să nu te înghită pe tine rechinii! Corabia are o spărtură și curînd o să vă scufundați!

— Minți! strigă Barmaleus. Dac-ar fi așa, șobolanii ar părăsi corabia.

— Șobolanii au părăsit de mult corabia. În curînd, tu și piratii tăi o să vă duceți la fund!

Abia atunci piratii băgară de seamă că, încet-încet, corabia lor se cufunda în apă. Începură să alerge pe punte, să bocească și să strige:

— Ajutor!

Dar nimeni nu se grăbea să-i salveze.

Corabia se lăsa tot mai mult la fund. Curînd, piratii se treziră în apă. Zbătîndu-se în valuri, strigau fără contenire:

— Ajutor, ajutor, ne înecăm!

Barmaleus înotă spre corabia doctorului și începu să se cațăre pe o frînghie ca se ajungă pe punte. Dar cîinele Avva își arătă colții și făcu amenințător:

— Hîrrr!...

Barmaleus se sperie și, scoțînd un urlet, zbură cu capul în jos îndărăt în mare.

— Ajutor! strigă el. Ajutor! Scoateți-mă din apă!

PRIETENI VECHI

Pe neașteptate, la suprafața mării se arătară rechinii — niște pești uriași și fioroși, cu dinții ascuțiți și cu gura larg deschisă.

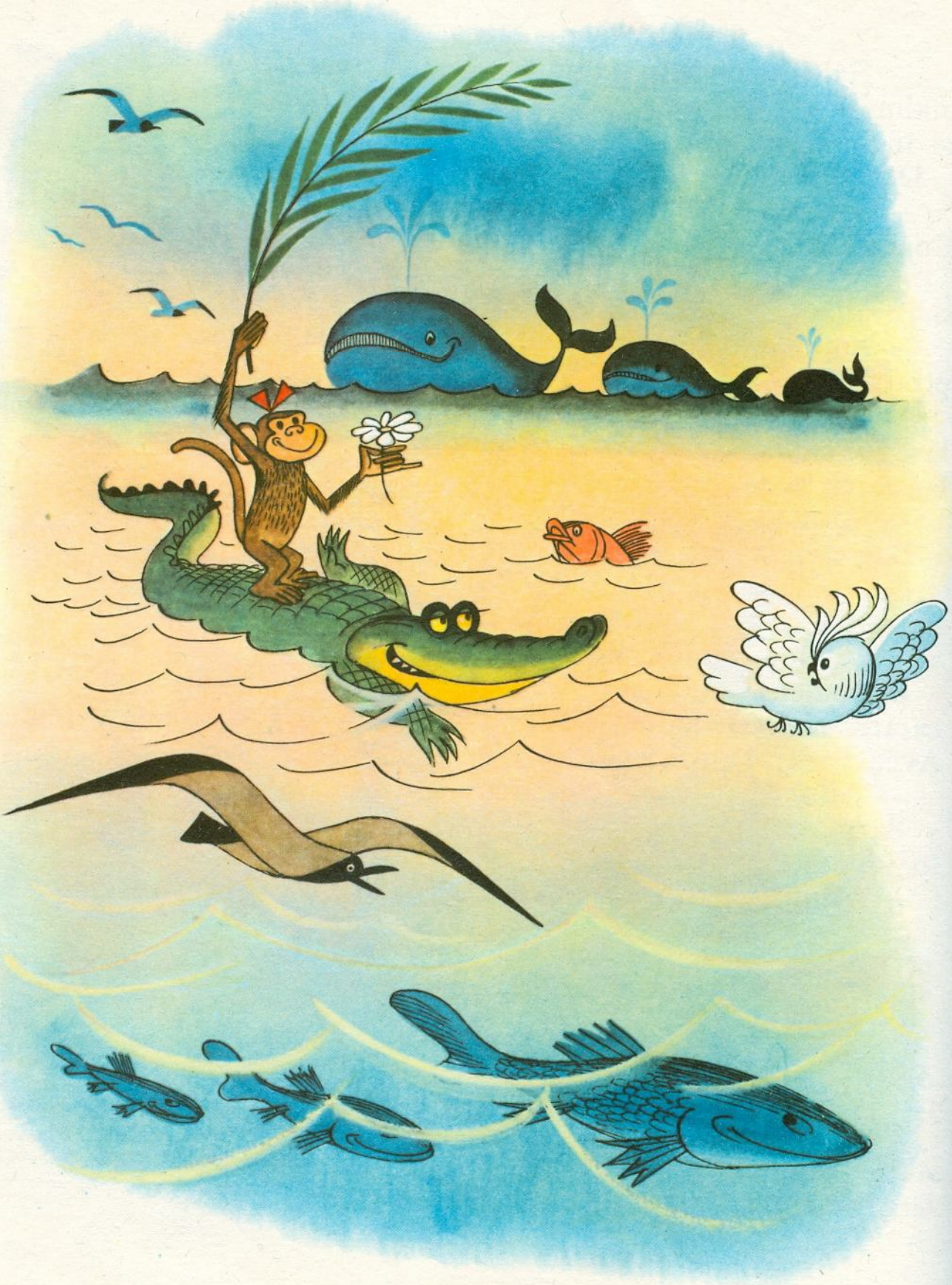

Rechinii începură vînătoarea piraţilor şi după scurtă vreme îi înghiţiră pe toţi.

— Aşa le trebuie! zise doctorul. Ei jefuiau, chinuiau şi ucideau oameni cu nimic vinovaţi. Acum au plătit pentru fărădelegile lor.

Doctorul călătorea de multă vreme pe marea frămîntată. Într-o zi, auzi pe cineva strigînd:

— Boen! Boen! Baraven! Baven!

În limba animalelor asta înseamnă: „Doctore, doctore, opreşte corabia!"

Doctorul coborî pînzele. Corabia se opri şi atunci toţi îl zăriră pe papagalul Carudo, care zbura iute peste valuri.

— Carudo! Tu eşti? strigă doctorul. Ce bine-mi pare că te văd! Vino, vino-ncoace!

Carudo se apropie de corabie, se aşeză pe catargul cel înalt şi strigă:

— Priveşte cine vine-n urma mea! Uite colo, la orizont, spre apus!

Doctorul se uită şi văzu că departe, în largul mării, înota Crocodilul. Pe spinarea lui stătea maimuţa Cici. Ea flutura o frunză de palmier şi rîdea.

Doctorul îndreptă numaidecît corabia spre ei şi le azvîrli o frînghie.

Cînd se căţărară pe punte, se repeziră spre doctor şi începură să-l sărute pe gură, pe obraji, pe barbă şi pe ochi.

— Cum aţi ajuns pe mare? îi întrebă doctorul.

Era bucuros că-şi vedea iarăşi vechii prieteni.

— Vai, doctore! zise Crocodilul. Fără tine ne era tare urît în Africa noastră! Ne era urît fără Kika, fără Avva, fără Bumba, fără scumpul Groh-Groh. Doream nespus de mult să ne întoarcem la tine-acasă, unde în dulap stau veveriţele, pe canapea ariciul cel ţepos, iar în scrin iepuroaica si iepuraşii ei. Am hotărît să plecăm din Africa, să traversăm

toate mările și să ne mutăm la tine pentru totdeauna.

— Poftiți! zise doctorul. Sînt tare bucuros.

— Ura! strigă Bumba.

— Ura! strigară toate animalele.

Pe urmă se luară de mîini și începură să danseze în jurul catargului:

— Șita rita, boare toare!
Șivandada, șivandînd!
Noi pe dragul Aumădoare
N-o să-l părăsim nicicînd!

Numai maimuța Cici stătea deoparte și ofta tristă.

— Ce-i cu tine? o întrebă Tragempinge.

— Ah, mi-am adus aminte de Varvara cea rea! Iarăși o să ne prigonească și-o să ne chinuie!

— Nu te teme, strigă Tragempinge. Varvara nu mai stă în casa noastră! Am aruncat-o în mare și acum e pe o insulă pustie.

— Pe o insulă pustie?

— Da!

Se bucurară cu toții — și Cici, și Crocodilul, și Carudo. Varvara era pe o insulă pustie!

— Trăiască Tragempinge! strigară ei și porniră iarăși să danseze:

— Șivandara, șivandara,
Fanduclei și dunduclie!
E grozav fără Varvara!
Fără ea e veselie!

Tragempinge dădea din amîndouă capetele și zîmbea cu amîndouă gurile sale.

Corabia înainta cu toate pînzele sus, iar spre seară, rața Kika, de sus, de pe catargul cel înalt, zări țărmul natal.

— Am ajuns! strigă ea. Încă un ceas şi-o să fim acasă!... În depărtare se zăreşte Pindemonte, oraşul nostru. Dar ce-i asta? Priviţi! Un incendiu. Tot oraşul e-n flăcări! Nu cumva arde casa noastră? Vai, ce grozăvie! Ce nenorocire!

Deasupra oraşului Pindemonte se înălţa o vîlvătaie uriaşă.

— Repede la mal! comandă doctorul. Trebuie să stingem focul! Să pregătim găleţile ca să turnăm apă peste el.

Dar Carudo zbură sus, în vîrful catargului. Se uită prin lunetă şi deodată începu să rîdă în hohote, încît toţi îl priviră cu mirare.

— Nu e nevoie să stingem nici un foc, zise el şi începu din nou să rîdă. Fiindcă nu e nici un incendiu.

— Dar ce-i asta? întrebă doctorul Aumădoare.

— I-lu-mi-na-ţi-e! răspunse Carudo.

— Ce-nseamnă asta? întrebă Groh-Groh. N-am auzit niciodată acest cuvînt ciudat.

— O să afli îndată, zise papagalul. Mai rabdă şi tu vreo zece minute.

Peste zece minute, cînd corabia se apropie de ţărm, toţi pricepură numaidecît ce este o iluminaţie. La toate casele şi turnurile, pe stîncile litoralului, în vîrful copacilor, pretutindeni ardeau felinare roşii, verzi, galbene, iar pe ţărm ardeau focuri mari, ale căror flăcări se înălţau aproape pînă la cer.

Femeile, bărbaţii şi copiii, îmbrăcaţi în frumoase haine de sărbătoare, dansau în jurul acestor focuri şi cîntau cîntece vesele.

Îndată ce văzură trasă la mal corabia pe care doctorul Aumădoare se întorsese din călătorie, începură să bată din palme, şi toţi, ca unul singur, se repeziră să-i spună bun venit.

— Trăiască doctorul Aumădoare! strigau ei. Glorie doctorului Aumădoare!

Doctorul era mirat. El nu se aştepta la o asemenea primire. Credea că o să-l întîmpine doar Tania şi Vania şi, poate, bătrînul căpitan Robinson, dar, iată, e întîmpinat de tot oraşul, cu torţe, cu muzică şi cîntece de bucurie! Ce s-o fi întîmplat? Pentru ce asemenea cinstire? De ce sărbătoresc întoarcerea lui?

Voia să încalece pe Tragempinge şi să se ducă acasă, dar mulţimea îl luă şi îl purtă pe braţe pînă în Piaţa Litoralului.

De la ferestre şi balcoane oamenii aruncau flori în calea doctorului.

Doctorul saluta, zîmbind. Deodată băgă de seamă că prin mulţime îşi făceau loc spre el Tania şi Vania.

Cînd se apropiară, el îi îmbrăţişă şi îi sărută, întrebîndu-i:

— De unde aţi aflat că l-am învins pe Barmaleus?

— De la Penta am aflat, răspunseră Tania şi Vania. Penta a venit în oraşul nostru şi ne-a povestit cum l-ai slobozit din captivitatea cea grea şi cum l-ai scăpat pe tatăl lui din mîinile tîlharilor.

Abia acum doctorul băgă de seamă că pe o movilă, mai departe, stătea Penta, care flutura batista cea roşie a tatălui său.

— Să trăieşti, Penta! îi strigă doctorul.

Dar în aceeaşi clipă lîngă doctor apăru bătrînul căpitan Robinson, îi strînse mîna cu putere şi începu să vorbească atît de tare, că toţi cei din piaţă îl auziră.

— Dragă şi iubite Aumădoare! Îţi sîntem nespus de recunoscători că ai curăţat marea de piraţii cei fioroşi, care ne răpeau corăbiile. Pînă acum nu cutezam să pornim în călătorii prea lungi, fiindcă ne ameninţau piraţii. Dar acum marea e liberă şi corăbiile noastre sînt în siguranţă. Sîntem mîndri că în oraşul nostru trăieşte un asemenea erou. Am construit pentru tine o corabie grozavă şi te rog să ne dai voie să ţi-o dăruim.

— Slavă iubitului şi neînfricatului nostru doctor Aumădoare! strigă mulţimea într-un glas. Îţi mulţumim!

Doctorul se înclină mulţimii şi grăi:

— Vă mulţumesc pentru primirea prietenoasă! Sînt fericit că vă sînt drag. Dar eu niciodată, niciodată n-aş fi izbutit să-i biruiesc pe piraţii mărilor, dacă n-aş fi avut ajutorul prietenilor mei devotaţi, al animalelor mele. Iată, ele sînt aici şi vreau să le salut şi să-mi exprim recunoştinţa pentru prietenia lor plină de abnegaţie!

— Ura! strigă mulţimea. Slavă neînfricaţilor prieteni ai lui Aumădoare!

După această primire sărbătorească, doctorul încălecă pe Tragempinge şi, însoţit de animale, se îndreptă spre poarta casei sale.

Tare mult se mai bucurară iepuraşii, veveriţele, aricii şi liliecii cînd îl văzură!

Dar nici nu izbutiră să-şi dea bineţe, cînd se auzi o larmă care venea de sus, din cer. Doctorul ieşi în pridvor şi văzu un cîrd de cocori. Cînd ajunseră în dreptul casei lui, se lăsară din zbor şi, fără o vorbă, îi aduseră un coş mare cu nişte fructe grozave; în coş erau curmale, mere, pere, banane, piersici, struguri, portocale!

— Sînt pentru tine, doctore, din Ţara Maimuţelor!

Doctorul le mulţumi, dar ei îşi luară numaidecît zborul.

Peste un ceas, în grădina doctorului se încinse un ospăţ mare. Pe bănci lungi, la o masă lungă, la lumina felinarelor multicolore, se aşezară toţi prietenii lui Aumădoare: şi Tania, şi Vania, şi Penta, şi bătrînul căpitan Robinson, şi rîndunica, şi Groh-Groh, şi Cici, şi Kika, şi Carudo, şi Bumba, şi Tragempinge, şi Avva, şi veveriţele, şi iepurii, şi aricii, şi liliecii.

Doctorul îi ospătă cu miere, cu bomboane, cu turtă dulce, precum şi cu acele fructe dulci ce le primise din Ţara Maimuţelor.

Mulţimea îl luă şi

îl purtă pe braţe...

Era un ospăţ grozav. Toţi glumeau, rîdeau, cîntau şi dansau tot acolo, în grădină, la lumina felinarelor multicolore.

Dar Penta băgă de seamă că doctorul nu mai zîmbea, se posomorîse şi pe neaşteptate o pornise în fugă spre casă.

— Ce s-a întîmplat? întrebă Penta.

Doctorul nu-i răspunse. Îl luă de mînă şi urcară împreună scara cu paşi repezi. Lîngă uşa anticamerei şedeau şi zăceau cîţiva bolnavi: un urs, pe care-l muşcase un lup turbat, un pescăruş rănit de nişte băieţaşi răi şi un căprior micuţ şi flocos, care gemea tot timpul, fiindcă avea scarlatină. Îl adusese la doctor calul acela, căruia, dacă mai ţineţi minte, doctorul îi dăduse, încă de anul trecut, nişte ochelari grozavi.

— Uită-te la aceste animale, zise doctorul, şi-o să înţelegi de ce-am plecat atît de repede de la ospăţul nostru. Nu pot să mă veselesc, cînd la uşa cabinetului gem şi plîng de durere animalele mele dragi!

Cu paşi grăbiţi, doctorul intră în cabinet şi se apucă numaidecît să pregătească medicamentele.

— Îmi dai voie să te ajut? întrebă Penta.

— Cu plăcere! răspunse doctorul. Pune termometrul ursului şi adu-l aici pe căprior. E tare bolnav, la un pas de moarte. Trebuie să-l salvăm mai întîi pe el!

Penta se dovedi un ajutor priceput. Nici nu trecuse un ceas, şi doctorul isprăvise cu vindecatul bolnavilor. Îndată ce se însănătoşiră, aceştia începură să rîdă fericiţi, îi spuseră doctorului „ceaca" şi se repeziră să-l sărute.

Doctorul îi conduse pe toţi în grădină, îi prezentă celorlalte animale, apoi strigă: „La o parte!" şi împreună cu maimuţa Cici începu să danseze „tkella", dansul cel vesel al animalelor, dar atît de semeţ şi iscusit, încît chiar ursul, chiar şi calul nu se putură stăpîni şi prinseră a dansa alături de el.

Astfel au luat sfîrșit aventurile doctorului cel bun. El s-a mutat într-o căsuță din apropierea mării și a început să locuiască și raci, și pești, și delfini, care veneau înotînd spre țărm împreună cu puii lor.

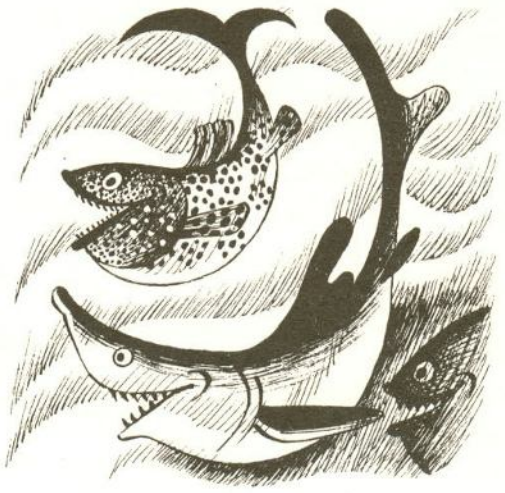

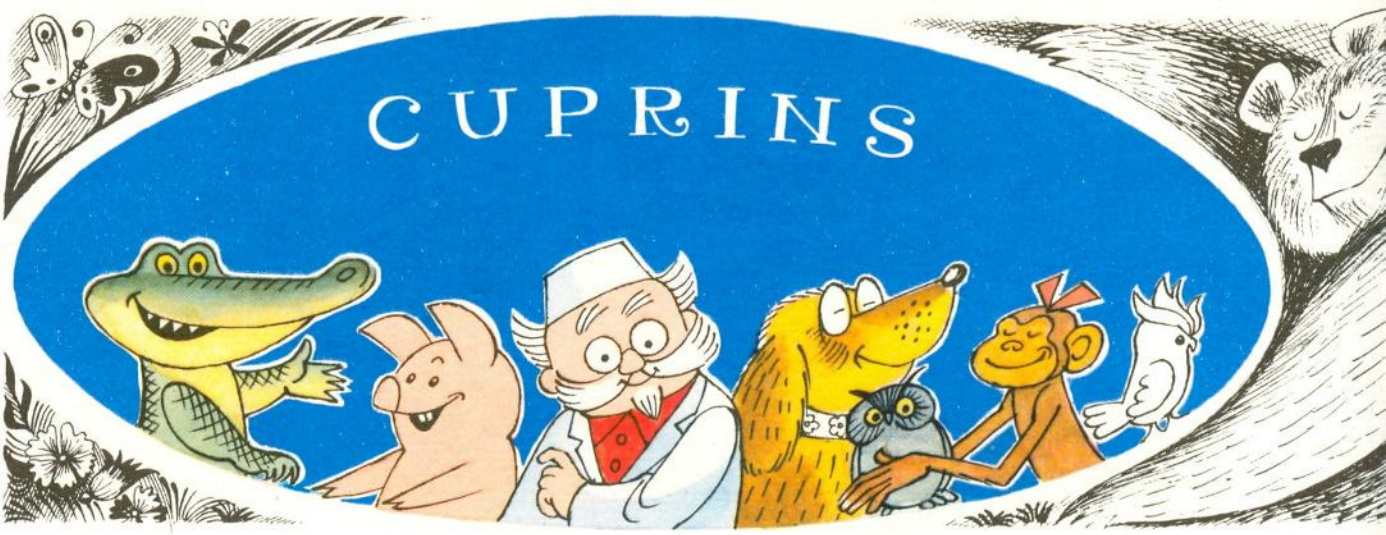

CUPRINS

Partea întîi

Călătorie în țara maimuțelor

Doctorul și animalele sale 6
Maimuța Cici 10
Doctorul Aumădoare la lucru 12
Crocodilul 15
Prietenii îl ajută pe doctor 18
Rîndunica 19
În Africa 23
Furtuna 27
Doctorul a dat de necaz 28
Fapta vitejească a papagalului Carudo 32
Podul maimuțelor 35
Animale fără minte 39
Darul 45
Tragempinge 45
Maimuțele își iau rămas bun de la doctor 48
Alte necazuri și bucurii 51
Tragempinge și Varvara 54

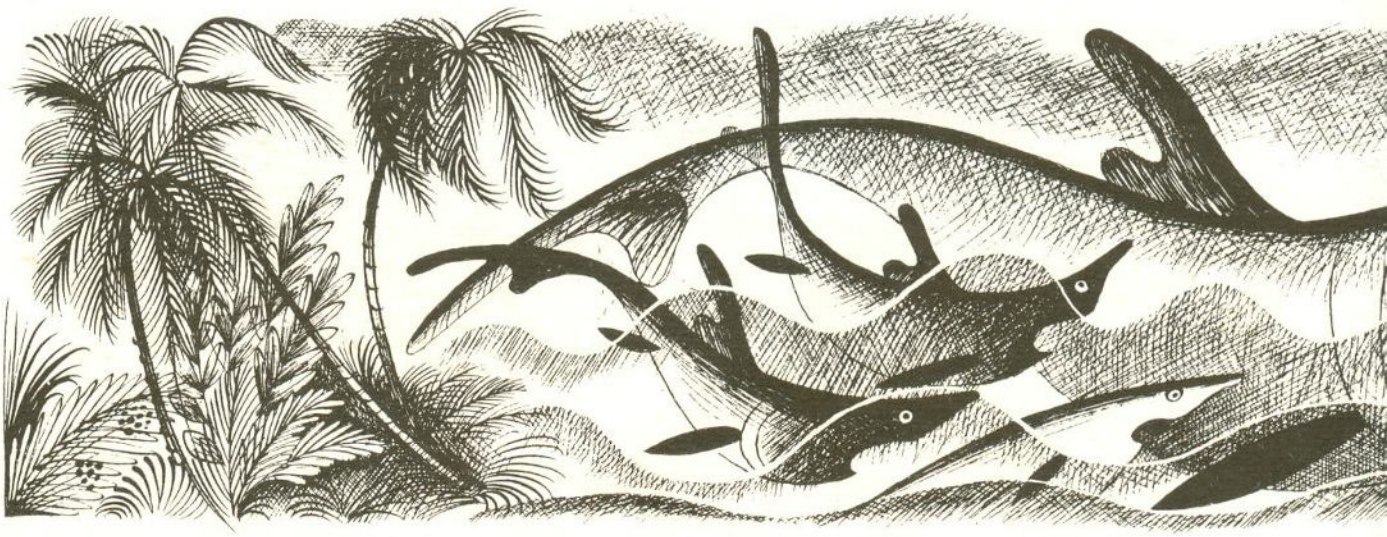

Partea a doua

Penta și piraţii mărilor

Peştera *64*
Penta *67*
Delfinii *70*
Vulturii *72*
Cîinele Avva
caută pescarul *74*
Avva caută întruna *79*
L-a găsit *83*
Avva
primeşte un dar *89*
Piraţii *91*
De ce au fugit
şobolanii? *95*
Necaz după necaz *99*
Doctorul e salvat! *101*
Prieteni vechi *103*

Titlul ediției originale:

Корней Чуковский

ДОКТОР АЙБОЛИТ

© Илл Издательство „Малыш", Москва, 1978

Lector Sandu Singer

Tipărit în U.R.S.S.